

JAZZFLITS NUMMER 447

27 OKTOBER 2025

IN DIT NUMMER:

1 BERICHTEN

6 JAZZ OP PAPIER

Don Byas (Jan J. Mulder)

7 JAZZ OP DE PLAAT

Paul Cornish, Louis Sclavis, DING!,
Adam Forkelid, Paradox Jazz Orch,
Danya Stephens, Glen Crytzer e.a.

15 JAZZ OP HET PODIUM

Undercurrent Trio & Suzan Veneman,
João Bosco/Guto Wirtti.

EN VERDER (ONDER MEER):

18 Piet Noordijk Kwartet (Eric Ineke)

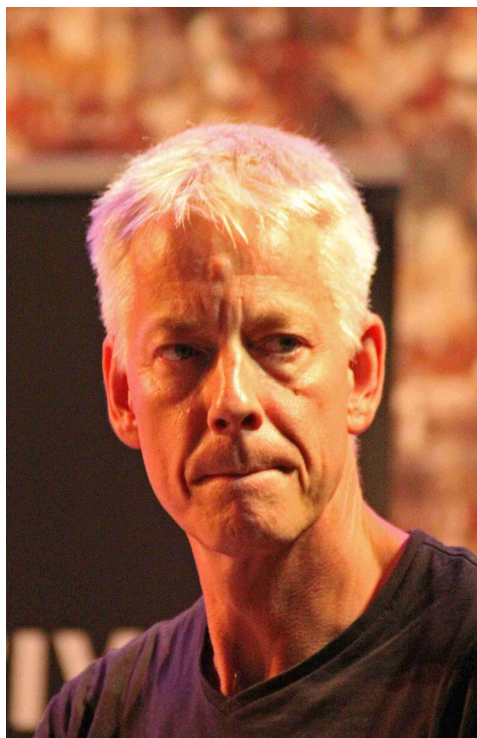
22 Sal Nistico (Erik Carrette)

22 JAAR JAZZFLITS

01 09 2003 - 01 09 2025

JF 448 KOMT 10 NOVEMBER UIT

BERICHTEN

Hans van Oosterhout.
(Foto: Frank C. Muller)

Hans van Oosterhout overleden

Drummer Hans van Oosterhout is 6 oktober overleden. Hij had de ziekte van Parkinson. Van Oosterhout was zestig jaar. Hij begon al op zijn zevende te drummen en volgde later een opleiding aan het Rotterdams Conservatorium. Na zijn afstuderen in 1987 werd hij daar meteen benoemd tot hoofdvakdocent drums. Later gaf hij ook les aan het Fontys Conservatorium in Tilburg. Van Oosterhout was een veelgevraagd drummer. [vervolg op de volgende pagina links...](#)

ia 77

JazzFlits

PERIODIEK VOOR NIEUWSGIERIGE LIEFHEBBERS

FESTIVAL BIG SOUNDS TREKT 5.000 BEZOEKERS

De tweede editie van het tweejaarlijkse festival **Big Sounds** – dat zich van 1 t/m 12 oktober op acht Amsterdamse podia voltrok – heeft ruim vijfduizend bezoekers getrokken. L.U.M.E. (bovenste foto) en het Nu Art Orchestra traden op in het Bimhuis. “We kijken terug op een memorabel festival”, meldt de organisatie. Big Sounds keert terug in 2027. (Foto’s: Karoly Enyed)

...vervolg Hans van Oosterhout

In de jaren negentig was hij lid van het kwartet van gitarist Philip Catherine en het trio van pianiste Nathalie Lories. Als lid van het trio van pianist Karel Boehlee speelde hij regelmatig met Toots Thielemans. Bassist Hein Van de Geyn haalde hem als lid van zijn band Baseline, waar hij ook werkte met gitarist John Abercrombie. Van Oosterhout werkte samen met uiteenlopende musici als Ralph Moore, Nat Adderley, Denise Jannah, Dee Dee Bridgewater, Kenny Wheeler, Gary Burton, Benny Golson, James Moody, Dr. Lonnie Smith, Pete King, Richard Galliano, Chico Freeman, Lionel Loueke, David Sánchez, Johnny Griffin, Harmen Fraanje, Jesse van Ruller, Randy Brecker, John Scofield en Gino Vannelli. Als begeleider staat hij op meer dan honderd platen. "Hans was een uitzonderlijk muzikant en een inspirerende kracht binnen de Nederlandse jazzscene. Binnen Cordarts stond Hans bekend als een inspirerende en betrokken docent. Met zijn kennis, passie en persoonlijke benadering wist hij generaties studenten te begeleiden en te motiveren. Vele musici die hij heeft opgeleid dragen zijn lessen en energie nog altijd met zich mee", aldus een In Memoriam op de website van het Rotterdams Conservatorium.

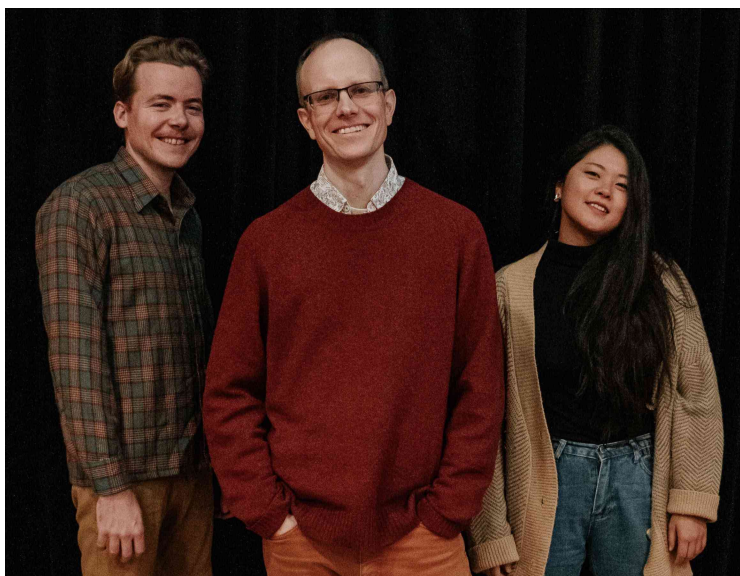
Jazzfestival Gorinchem stopt

Na vijftig edities valt het doek voor het – gratis toegankelijke – Jazzfestival Gorinchem (ooit VestingJazz geheten en dit jaar omgedoopt tot Gorcum Groove). Ondanks steun van de gemeente, diverse fondsen en sponsors, lukt het de organisatoren niet langer om de – stijgende – kosten te dekken. 'Het is pijnlijk om te moeten stoppen, maar we kijken terug op een rijke traditie en prachtige muzikale momenten in de binnenstad. We hopen dat er in de toekomst nieuwe initiatieven zullen ontstaan, zodat jazz en verwante muziekstijlen niet helemaal verdwijnen uit onze mooie vestingstad', aldus het bestuur in een persbericht.

Festival Orange Jazz Days krijgt volgend jaar tweede editie

Het festival Orange Jazz Days, dat van 3 tot en met 5 oktober voor het eerst werd gehouden, keert terug. Het festival, met louter Nederlandse artiesten op het programma, zal volgend jaar op 2 en 3 oktober, andermaal in TivoliVredenburg, Utrecht, plaatsvinden.

Een actuele Nederlandse concertkalender staat op: www.jazzfreak.nl.

Vlnr: Thomas Pol, Philipp Rüttgers en Sun-Mi Hong. (Persfoto)

Oeuvre Erik Satie bron van inspiratie voor muziek op nieuwe album Philipp Rüttgers

Voor zijn nieuwe cd liet pianist Philipp Rüttgers zich inspireren door de muziek van de Franse componist Erik Satie. Hij gaat het album op 16 november live opnemen in de Heuvellaan-studio in Hilversum met zijn nieuwe trio met Thomas Pol op bas en Sun-Mi Hong op drums. "Ik hou van Saties melodieën en zijn gebruik van harmonie. Ook zijn abstracte gebruik van motieven die gewoon aan elkaar worden gekoppeld zonder enige poging om ze over te laten gaan in elkaar", vertelt Rüttgers in een nieuwsbrief: "Wel heb ik moeite met het volledig melancholische karakter van zijn werk. En je kunt van veel van Saties muziek zeggen dat ritme waarschijnlijk niet het belangrijkste aspect ervan is, een aspect dat ik heel graag in mijn muziek wil gebruiken." Rüttgers twijfelde of hij de muziek van Satie direct moest gebruiken of als een invloed op eigen nieuwe composities: "Ik besloot me maar gewoon meer in de muziek te verdiepen. Ik ontdekte dat er naast Saties beroemdste stukken 'Gymnopedie' en 'Gnossienne' nog heel wat andere intrigerende stukken zijn. Terwijl ik bezig was met het lezen en leren van Saties stukken, begon ik te improviseren met zijn harmonieën en melodieën en voelde ik dat ik op de juiste weg was." Geïnspireerd schreef Rüttgers uiteindelijk een tiental nieuwe composities. "Ik kijk er erg naar uit om ze samen met Thomas en Sun-Mi te spelen en te zien hoe ze zich zullen ontwikkelen." Wanneer het nieuwe album verschijnt is nog niet bekend.

Zutphens jazzpodium Mr. Jazz schaft betaalde kaartjes af

Het Zutphense jazzpodium Mr. Jazz schaft in de komende maanden als proef de betaalde kaartjes af. Iedereen mag gratis naar binnen. Organisator Frank Ong-Alok hoopt de kosten te kunnen dekken uit vrijwillige bijdragen van de bezoekers. Mr. Jazz bestaat tien jaar en biedt regelmatig optredens van artiesten uit binnen- en buitenland. Een groep fotografen legt elk optreden vast; hun werk wordt binnenkort tentoongesteld.

35 deelnemers aan Prinses Christina Jazz Concours

Voor het Prinses Christina Jazz Concours 2025 hebben zich 35 deelnemers gemeld. Solisten, duo's, trio's en bands. Violisten, saxofonisten, pianisten, trompettisten en zangers. De voorrondes zijn op 9 november in Rotterdam en 23 november in Nijmegen. De finale is 13 december in TivoliVredenburg in Utrecht.

ARIE KUIT BRENGT 'PARKER WITH STRINGS' OP DE BÜHNE

Saxofonist Arie Kuit heeft op 10 oktober tijdens het festival Sound of Europe in Breda de muziek van 'Charlie Parker With Strings' laten herleven. Dat deed hij met zijn eigen kwartet, aangevuld met vijf strijkers en een hobo (het Vegas Ensemble). Voor dit Bird Legacy Project gebruikte Kuit de originele arrangementen uit 1949 en 1950, met de aantekeningen die de strijkers indertijd op de partituur maakten.

'Charlie Parker With Strings' werd in 1950 door Mercury op twee 10 inch-elpees uitgebracht. De altsaxofonist is op de albums te horen met een jazz-ritmesectie en strijkers. Het werden Parkers best verkochte opnames.

Kuit bracht de muziek van deze platen eerder op de Bühne. Dat was in 1984 in het Rotterdamse jazzpodium Thelonious. Bij die gelegenheid werden voor de strijkerssectie, met leden van het Rotterdams Philharmonisch Orkest, de partituren en arrangementen opnieuw geschreven. Deze keer kon Kuit echter over de originelen beschikken. Hij tikte die in februari 2022 bij toeval in Amerika op de kop. Zijn vondst omvatte zestien arrangementen, waarvan er drie nooit op een Parker-plaat zijn uitgebracht. Bovendien wist Arie Kuit de hand te leggen op een replica van het destijds ongebruikelijke bronzen 'Selmer London ff'-altsaxofoonmondstuk, waar Charlie Parker van eind 1949 tot zijn dood op speelde. De Bird Legacy Band bestaat uit Arie Kuit (altsax), Guido van den Boom (piano), Andreas Prins van Wijngaarden (bas), Ad de Jong (drums) en het Vegas Ensemble: Meike Abels, Frits Wagenvoerde, Jill Bernstein (viool), Svetlana Trachs (altviool), Tjitte van den Bedem (cello) en Rob Tempelaar (hobo). Het geheel staat onder leiding van Pieter van den Dolder. De band bracht in Breda de volgende stukken: 'East of the sun', 'I'm in the mood for love', 'Everything happens to me', 'Just friends', 'I've got you under my skin', 'Repetition', 'Laura', 'Rocker', 'Summertime', 'They didn't believe me', 'They can't take that away from me', 'What is this thing called love', 'Love walked in', 'You go to my head' en 'Easy to love'. "In Breda hebben we onze première beleefd, maar het plan is om dit veel vaker te doen. We zijn actief op zoek naar theaters en festivals", zo mailde pianist Guido van de Boom ons.

Het Bird Legacy Project tijdens Sound of Europe. Op de onderste foto staat initiatiefnemer Arie Kuit. (Foto's: Bird Legacy Project)

Eerste Nederlandse Jazz Camp for Girls trekt vijftien meisjes

Vijftien meisjes in de leeftijd van twaalf tot zestien jaar namen van 13 tot en met 16 oktober in het conservatorium van Maastricht deel aan de eerste Nederlandse editie van het Jazz Camp for Girls. Het Jazz Camp is in 2014 in Denemarken bedacht en wordt inmiddels in tal van landen georganiseerd, zodat meisjes op een speelse en creatieve manier kennis kunnen maken met jazzmuziek, zonder 'verstorende' jongens. Uit buitenlandse evaluaties van de formule komt naar voren dat de meisjes het erg prettig vinden om onder elkaar te zijn en dat 88% meer jazz wil gaan spelen en meer wil gaan improviseren. De deelnemende Nederlandse meisjes waren blazers, een drumster, gitaristes, toetsenistes, zangeressen en een violiste. Ze kwamen vooral uit het zuiden van het land. Zoals Anna (12) uit Roermond. Anna speelt drie jaar saxofoon en heeft het erg naar haar zin in Maastricht, zo vertelde ze aan een verslaggever van de regionale omroep L1 die een kijkje kwam nemen: "Ik vind het heel leuk, lekker los gaan, andere meiden ontmoeten. Bij mijn harmonie zitten bijna alleen maar jongens. En qua muziek is dit heel anders dan wat ik normaal speel. Het is ook wel lastig, maar wel heel leuk. Lekker 'viben'." Coach Marloes de Nul – alle Jazz Camp-begeleiders zijn vrouw – probeert de meisjes tijdens het Jazz Camp wat 'speelsheid' bij te brengen: "Tegen meisjes wordt vaker gezegd: wees maar braaf, niet te luid, doe maar niet te gek. Terwijl dat bij jazz, bij improvisatie nou net nodig is, die speelsheid. Zo van: ik ga nu iets proberen wat supereng is, maar ik ga het toch doen." "Meisjes zijn misschien wat bescheidener, terwijl jongens van zichzelf wat meer lef en zelfvertrouwen hebben. En dat heb je nodig om samen te spelen, om een solo te pakken. We willen die meiden dus juist leren: je mag er zijn, vertrouwen hebben, je mag fouten maken. En het belangrijkste bij het jazz camp: plezier maken", aldus Irja Zeper, opleidingsmanager van de jazzafdeling van het Maastrichtse conservatorium. De Nul: "We willen hier echt een community creëren, zorgen dat ze bands kunnen vormen, met elkaar blijven spelen en zo een nieuwe, duurzame generatie van jazzmeiden opleiden." (bron: L1nieuws.nl)

Bekijk de L1-reportage hier:
<https://tinyurl.com/mehcp825>

Coach Louise van den Heuvel (midden) in actie tijdens het eerste Nederlandse Jazz Camp for Girls in Maastricht (zie het bericht hiernaast). (Schermafbeelding: L1)

KLAUS DOLDINGER OVERLEDEN

Klaus Doldinger. (Foto: Stephan Wirwalski)

De Duitse saxofonist Klaus Doldinger is 16 oktober overleden. Hij was 89 jaar oud. Doldinger verwierf wereldwijd faam met zijn jazzrockformatie Passport. Hij schreef veel filmmuziek en muziek voor televisieseries, waaronder de titelmuziek van de Duitse crimi 'Tatort'.

Doldinger zette begin jaren vijftig, nog tijdens zijn piano- en klarinetstudie in Düsseldorf, zijn eerste muzikale schreden in dixieband The Feetwarmers. Enkele jaren later richtte hij The Oskar's Trio op, zijn eerste eigen band. In 1960 kreeg Doldinger in New Orleans het ereburgerschap toegekend. Negen jaar later startte hij Motherhood, waaruit in 1971 Passport voortkwam. Met Passport gaf Doldinger in ruim vijftig jaar tijd meer dan vijfduizend optredens. Het laatste album, 'The First Fifty Years Of Passport' verscheen in 2021.

Craig Taborn. (Foto: John D. and Catherine T. MacArthur Foundation)

Craig Taborn krijgt beurs van 800.000 dollar

Pianist Craig Taborn is een van de tweeëntwintig MacArthur Fellows van dit jaar. Hij krijgt een bedrag van 800.000 dollar van de MacArthur Foundation, dat hij mag besteden naar eigen inzicht. Taborn is een 'improviserende muzikant en componist die unieke 'soundscapes' creëert door zijn virtuoze beheersing van piano en elektronica', aldus de motivatie bij de toekenning. De Foundation is een ideële stichting. Uit het vermogen worden elk jaar beurzen verstrekt op het gebied van kunst, cultuur en wetenschap.

Filmdocumentaire over Henny Vonk in de maak

Filmsters Rinske Bosch en Annelies Kruk maken een documentaire over zangeres-bassistes-dichteres Henny Vonk. In de film belichten ze haar loopbaan en haar huidige leven. Henny Vonk (1937) woont in een zorgcentrum en maakt nog steeds muziek. Henny Tjong-Ajong (artiestennaam Vonk) is sinds de jaren zestig actief. Ze nam meermaals deel aan het Loosdrecht Jazz Festival. In 1969 verscheen haar debuutplaat 'Vonk's First', die ze opnam met het Rob van den Broeck Trio. Ze was lid van de groep Banten, speelde en zong bij Chris Hinze, en speelde basgitaar in de groep Mind Filter (later Napalis). In 1982 maakte ze een comeback met het project 'Rerootin' Henny Vonk'. Met diverse andere groepen bleef ze actief tot diep in de jaren negentig. Vonk was ook bestuurslid van de BIM (Beroepsvereniging Improviserende Musici). Ze vervulde een voortrekkersrol in de strijd voor gelijke rechten voor mannen en vrouwen.

Sullivan Fortner in 2024 in Kopenhagen. (Foto: Tore Sætre)

Sullivan Fortner krijgt nieuwe Award en 300.000 dollar

Pianist Sullivan Fortner heeft 8 oktober in New York de eerste Larry J. Bell Jazz Artist Award ontvangen. Aan het eerbetoen is een bedrag van 300.000 dollar verbonden ter ondersteuning van zijn professionele ontwikkeling in de komende vier jaar. De prijs is een initiatief van The Gilmore, gevestigd in Kalamazoo, Michigan. The Gilmore is in 1989 opgericht uit de nalatenschap van zakenman Irvine S. Gilmore met als missie 'het in opdracht geven, presenteren en belonen van buitengewone pianokunstenaars. De Jazz Artist Award zal eens in de vier jaar worden uitgereikt. Deze Award is een aanvulling op de Classical Award, die al tientallen jaren eens in de vier jaar aan een klassiek pianist wordt gegeven.

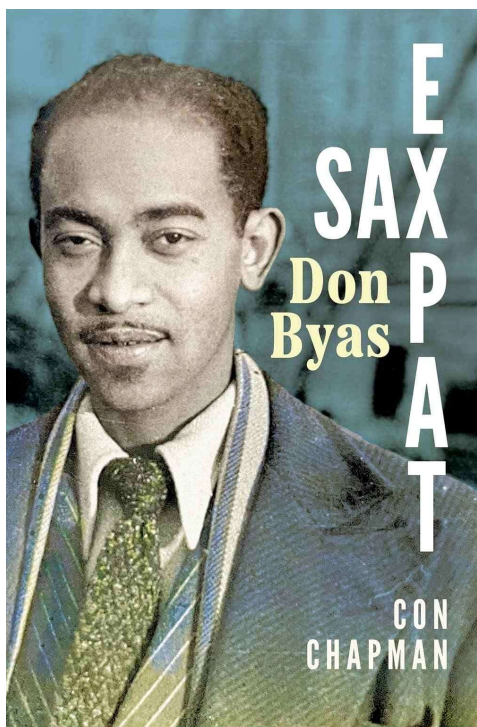

Wajdi Riahi. (Foto: Johan Jacobs)

Wajdi Riahi is huisartiest van Brussels Jazz Festival 2026

Als altijd vervult een jonge Brusselse muzikant de rol van 'artist in residence' van het Brussels Jazz Festival. Deze keer is de keus gevallen op pianist Wajdi Riahi. Hij zal tijdens het meerdaagse festival – van 15 tot en met 24 januari 2026 in Flagey – drie nieuwe projecten presenteren: een soloproject, een internationaal kwartet, én zijn vaste trio, uitgebreid met vier cellisten en een trompettist. Ook dit jaar ligt de nadruk in het programma op Belgische en Europese jazz, met musici uit onder andere Hongarije, Polen, Denemarken, Groot-Brittannië en Spanje. Enkele namen: Jakob Bro, NABOU, Stéphane Galland Kanda, Àbáse, Under The Reefs Orchestra, Isaiah Collier, Smag På Dig Selv en Tortoise.

JAZZ OP PAPIER

Con Chapman. Sax Expat : Don Byas

Jackson:

University Press of Mississippi, 2025
233, [XII] pag.

ill. – ISBN 978-1-4968-5607-4 pbk
Prijs 36,95 euro

In 2008 verscheen van Fred van Doorn 'Blue Notes: jazzportretten'. Het was, na 'Lost heroes', zijn tweede boek over jazzmusici. Van Doorn was goed ingevoerd en beschreef zijn helden op een prettige, persoonlijke wijze. Zie de bespreking in Jazzflits 103. Er is nu een Engelse vertaling uitgekomen, maar het is een duistere uitgave: plaats, uitgever noch vertaler worden genoemd. Het boek is alleen verkrijgbaar via Amazon.
jjm

Fred van Doorn ;
[vert in het Engels Elisabeth Vando].
Blue Notes in Europe : Jazz portraits
[S.l. : VandoMedia], 2024
312 pag. – ISBN 978-90-8314003-2 pbk
Prijs 14,72 euro

BYAS, CARLOS WESLEY

Of hij een Nederlands paspoort had is onbekend, maar hij trouwde wel een Nederlandse, sprak de taal en woonde hier zeventien jaar. Dat maakte dat hij als een van ons werd beschouwd en niet als de vermaarde musicus uit de VS. Hij moest met minder gage genoeg nemen, zijn gigs in het buitenland zoeken en ook platenproducers zaten niet om hem te springen. De enige plaat was een simpel ep-tje, opgenomen op 26 oktober 1962 in Nijmegen. Er moet ook nog een Duitse opname bestaan met pianist Ton Wijkamp. Pas in 2016 bracht het Nederlands Jazz Archief een live-sessie uit met opnamen van 4 juli 1964 vanuit Haarlem.

Ach, we weten het allemaal en het is goed dat Con Chapman het allemaal heeft opgetekend. Daarbij heeft hij veelvuldig gebruikgemaakt van Nederlandse bronnen, waaronder een uitgebreid artikel in Jazz/Press 41, en verscheidene dag- en weekbladen. Na een paar droge hoofdstukken vol met feiten, maar ook met onzekerheden, volgt de schrijver Byas' carrière op de voet, daarbij gesteund door onze man in Portugal, de Nederlandse discograaf, voorheen pianist en tegenwoordig ornitholoog Kees Hazevoet.

Het lijkt me voorwaar geen sinecure een biografie te schrijven: pak je de chronologische volgorde of ga je uit van een aantal opmerkelijke aspecten? Chapman doet beide en dat leidt meer dan eens tot verdubbelingen: de invloeden over en weer, en het samenspelen met collega-tenoristen (Coleman Hawkins, Ben Webster), zijn hoogtepunt op de plaat (de twee duetten met bassist Slam Stewart in de New Yorkse Town Hall, 9 juni 1945), Byas' niet al te rooskleurige financiële toestand en de obscure, haast mythologische tv-documentaire uit 1970 door Nick van den Boezem ('bosom!'). Niemand die hem ooit heeft gezien... En zo ontrolt zijn leven, met vallen en opstaan, zich voor ons uit: zijn eerste schreden in Los Angeles, de tijd bij de Count Basie-band, die hij op eigen verzoek verliet, de eerste eigen platen voor Savoy, zijn bewondering voor Charlie Parker (maar die was niet wederzijds), de kennismaking met bebop, de rol van de Deense jazzbaron Timme Rosenkrantz, de Europese tournee met de band van Don Redman in 1946, zijn verblijf in Frankrijk (platen maken met zwakke ritmesecties), Spanje en ten slotte Amsterdam.

Bij elke platensessie wordt, alsof het een discografie is, de complete bezetting gegeven, maar in een biografie is dat hinderlijk. Als het om de muziek gaat, laat hij iemand anders het woord doen. Chapman staat onnodig stil bij weinig relevante personen, zoals David Raksin (consequent aangeduid als Raskin), componist van een van Byas' geliefde ballads, 'Laura'.

Het notenapparaat is grondig, maar niet geheel feilloos. Zo krijgt een stuk in De Telegraaf, dd. 30 juli 1964, dezelfde kop als een anoniem interview ('van een medewerker') in de Volkskrant, dd. 1 maart 1970: 'Op jazz-muziek moet je lekker kunnen dansen.' (verg. pag. 205 en 212).

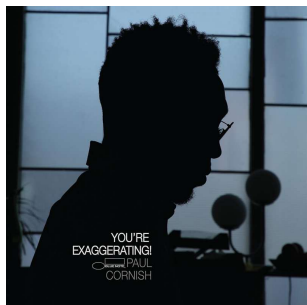
Ook het register is niet volmaakt. Zo schijnt er in België een buitenechtelijke zoon rond te lopen, in 1949 geboren onder de naam Carlos Wesley (dezelfde dus als vader 'Don'). Twintig jaar later kreeg hij weer een zoon, die hij dezelfde voornamen gaf. Het register ziet ze als een en dezelfde persoon. In de bibliografie, ten slotte, had ik graag ook het werkje gezien van Dieter Salemann ('Roots of Modern Jazz, vol. 10', uitgave Basel, 1992).

Jan J. Mulder

Beluister hier Don Byas en Slam Stewart in 'I got rhythm':
<https://www.youtube.com/watch?v=PJ5LF9MDZDI>

JAZZ OP DE PLAAT

PAUL CORNISH
You're Exaggerating!
Blue Note

Hij is 28 jaar en debuteerde onlangs als Blue Note-artiest; als bandleider dus. Ondanks zijn jonge leeftijd heeft pianist Paul Cornish al dienstverbanden achter de rug met saxofonist Joshua Redman en de rockband Haim; die laatste band kennen we misschien niet, maar daarmee stond hij in zalen met tienduizenden mensen. Cornish, kortom, heeft al de nodige kilometers gemaakt.

Misschien blijft hij daarom wel zo nuchter onder de ophef rond zijn persoon. DownBeat ging hem maar meteen interviewen. Collega Robert Glasper prees hem in alle toonaarden, afsluitend met 'Paul is the now... and I'm not exaggerating!' Met de albumtitel (zie boven) lijkt Cornish tegen zijn fans te willen zeggen: laten we niet overdrijven.

Waarop de vraag volgt: hoe klinkt hij eigenlijk? Vaak tegendraads, zoveel staat vast. In twee van de negen stukken krijgen bas en drums de gelegenheid om zich te settelen in een gerieflijke groove. In de andere tracks zijn zij rusteloos in de weer. Ze lijken hun noten van blad te spelen, dus dat zal de bedoeling zijn. De invloeden komen overal vandaan. 'DB song' verwijst naar drum and bass, met een repeterend motiefje. In 'Modus operandi' horen we wat barok en in het dwarse 'Palindrome' een beetje Monk. Er zijn flarden van 'Un poco loco', dat hectische latinstuk van Bud Powell, in 'Queen Geri' (waarvan de titel weer naar Geri Allen verwijst), zij het dat Cornish het tempo nog wat verder opvoert.

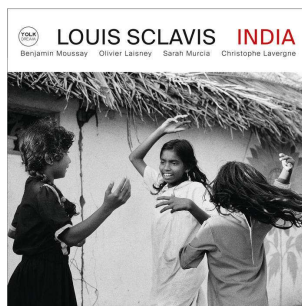
Evidente resten van de jazztraditie zijn eveneens aanwezig in '5 AM' en 'Slow song', de twee stukken waarin het tempo mag indalen. '5 AM' vertolkt de gevoelens van het genoemde tijdstip; zo te horen die van het thuiskomen van een late gig waarna je even moet gaan zitten, voordat de slaap kan komen. 'Slow song' is uiteraard een ballad, die à la 'It never entered my mind' begint maar daarna enkele kronkels maakt. Ik moest denken aan Dick Twardzik, over wie Chet Baker zei dat zijn harmonieën je via-via op een onverwachte plek doen belanden, waar je niettemin het gevoel hebt dat het zo had moeten zijn. Ook hier is dus weer dat tegendraadse, dat niet voor de hand liggende. Cornish eist concentratie van de luisteraar. Maar hij is je moeite waard en dus de moeite waard.

Jeroen de Valk

Bekijk hier de bezetting van het album ----->

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

LOUIS SCLAVIS
India
Yolk Records

Eind jaren tachtig debuteerde de Franse klarinettist Louis Sclavis met het album 'Chine'. Nu maakt hij met zijn kwartet, inmiddels met trompettist Olivier Laisney tot een kwintet uitgebreid, een soort vervolg op die plaat met 'India'. De inspiratie voor de composities waren de concerttournees die de Fransman in de loop der tijden door het subcontinent maakte. Titels als 'A night in Kali temple' en 'Madras song' zeggen wat dat betreft genoeg. Ook muzikaal horen we invloeden in de ritmische melodieën van bijvoorbeeld 'Un théâtre sur les docks' en het lange 'Long train'. Met name de baslijn in dit laatste stuk maakt er een heerlijk treinnummer van, zoals er vele in de muziekgeschiedenis zijn gemaakt. Maar Sclavis blijft in deze zuid-Aziatische klanken onmiskenbaar zichzelf, met zijn kenmerkende, aansprekende melodieën, waarbij hij in Laisney een sterke partner in crime heeft. En in het balladachtige 'Mousson' horen we zijn magistrale klarinettoon in volle glorie schitteren. Dat de groep alweer ruim tien jaar in ongewijzigde samenstelling muziek maakt, straalt er aan alle kanten vanaf. Want 'India' is absoluut een groepsinspanning, en geen soloehikel voor de leider.

Herman te Loo

Bezetting:

Louis Sclavis (klarinet, basklarinet, composities), Olivier Laisney (trompet), Benjamin Moussay (piano), Sarah Murcia (bas), Christophe Lavergne (drums) + Dominique Pifarély (viool)

Luister hier naar tracks van het album:

<https://yolkrecords.bandcamp.com/album/india>

Bezetting Paul Cornish:

Paul Cornish (piano), Joshua Crumbly (bas), Jonathan Pinson (drums), in één stuk: Jeff Parker (gitaar)

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/vjae777f>

DING!
Beats Beyond
 Eigen Beheer (www.ding-music.nl)

En ineens lag daar weer een ouderwetse 'hardcopy' cd in de brievenbus: 'Beyond Beats' van DING!, het nieuwe kwartet van drummer Kim Weemhoff. Naast Weemhoff bestaat DING! uit gitarist Milan Kracht, bassist Jasper de Beer en trompettist Gijs Levelt. Ik moest even schakelen en stekkers prikken voor ik de cd kon inladen en afspelen (hij is inmiddels ook online te koop en te vinden), maar toen schalde er ook meteen lekker Latijns swingende muziek de kamer in. Een Spaans Latijns tintje zit er zeker aan dit album, niet in de laatste plaats door het heerlijke geluid van de akoestische gitaar van Milan Kracht. De akoestische instrumenten, de gitaar voorop, maken ook dat het album een zekere aangename lichtheid heeft, terwijl het tegelijkertijd door de groovende thema's ook doet denken aan de stevige jazzrock van Eric Vloeimans' groepen Hotspot en Gatecrash. Het verschil is dat waar Vloeimans met de inzet van effectpedalen en elektrische gitarist Jerome Hol de ruige kant opgaat, Milan Kracht met zijn zuivere gitaarspel 'Beats Beyond' lekker licht en luchtig houdt; transparante lichtheid noemen ze het zelf. Wat klinkt zo'n akoestische gitaar dan toch weer lekker. Trompettist Gijs Levelt blaast er een mooie zuivere toon doorheen en samen swingen de heren er lustig op los. En heel bijzonder, Serge Gainsbourg is vertegenwoordigd met een prikkelende compositie – '69 Année érotique' – maar lijkt ook niet ver weg in het nummer 'Birkin in bikini'. Naast het ene nummer van Gainsbourg zijn verder alle nummers van eigen hand. Dat DING! heeft drummer/bandleider Weemhoff goed voor elkaar gekregen.

Jaap Lampe

Bezetting:

Kim Weemhoff (drums),
 Jasper de Beer (bas),
 Milan Kracht (akoestische gitaar),
 Gijs Levelt (trompet).

Beluister het album hier:
<https://tinyurl.com/33fdc2y2>

ADAM FORKELID
Dreams
 Prophone

Adam Forkelid had geen vastomlijnd programma in zijn kop toen hij op 24 oktober 2024 het podium opklom. Als een soloconcert op een fraaie vleugel, zo was het optreden aangekondigd in het programma van het Stockholm Jazz festival. Het was in een kleine zaal van een curieus gebouw, het Krematoriet, oftewel het crematorium. Wellicht was het de omgeving in combinatie met een publiek met veel bekenden, maar vanaf het eerste akkoord kwam Forkelid in een soort droomtoestand om na dik veertig minuten te ontwakken. Na het concert vroeg Adam verschillende bezoekers naar hun ervaring en ook zij hadden het concert als in een meditatieve droomtoestand ervaren. Het concert is integraal op de cd 'Dreams' terechtgekomen. Het omvat zes stukken, waarvan er vier volledig zijn geïmproviseerd plus een onuitgewerkt ideeetje en als afsluiter het nummer 'Strive' dat Forkelid al eerder met zijn kwartet had opgenomen. En dan de muziek! Forkelid speelt zeker geen amorfe yoga-muziek. Het zijn wel introspectieve stukken, maar met veel variatie. Bij vlagen improviseert Adam zeer fraaie melodie-lijnen maar er zijn ook schurende akkoorden die naast rust ook spanning oproepen. Adam Forkelid is al jaren een vaste waarde in de Zweedse jazz en geïmproviseerde muziek als componist, en met een eigen kwartet en bij tournees van Scandinavische jazzsterren. Voor zijn eigen solo-cd 'Dreams' heeft hij niet geput uit de vele eigen composities, maar heeft hij het aangedurfd om met pure intuïtieve improvisaties een klein uur vol te spelen met een wonderlijk fraai eindresultaat.

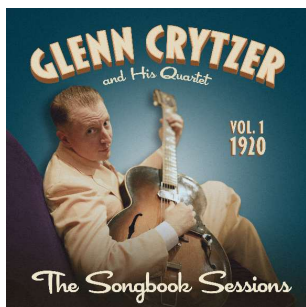
Sjoerd van Aelst

Bezetting:

Adam Forkelid (grand piano).

Beluister het album hier:
<https://tinyurl.com/nhkt7k6a>

GLENN CRYTZER AND HIS QUARTET
The Songbook Sessions, Vol. 1, 1920
 Eigen Beheer

De COVID-19 pandemie van 2020 bracht het culturele leven wereldwijd tot stilstand en dwong jazzmusici initiatieven te ontplooiën om hun publiek niet kwijt te raken. Zo mixten multi-instrumentalisten thuis opnames waarbij ze alle instrumenten bespeelden. Zo bespeelt bijvoorbeeld Andy Schumm in 'Blue room' van Andy Schumm's Kansas City Orchestra twaalf van de dertien instrumenten. Het kostte hem twee weken: https://www.youtube.com/watch?v=tZe0_BU3uQU. In ons land liet Keesjan Hoogeboom zich niet onbetuigd met zijn One Man Quarantine Band: <https://www.youtube.com/watch?v=es6Y-yhkFK8>

Een ander initiatief was 'remote recording' waarbij opnames in de huiskamer van individuele musici op afstand werden samengevoegd tot een album van een volledige band. En de 'rent party' maakte haar comeback. In Harlem organiseerden huurders tijdens de Jazz Age in hun appartement 'rent party's' om de huur te kunnen betalen. Party's waar de Lindy Hop stond en James P. Johnson, Fats Waller en Willie 'The Lion' Smith de stride piano stijl perfectioneerden. Zoals vele jazzmusici woonde ook Duke Ellington in Harlem waar hij samen met Johnny Hodges 'Rent party blues' componeerde (1929).

Tijdens de 'lockdown' begon pianist Emmet Cohen in maart 2020 een hedendaagse versie van de 'rent party'. In zijn huiskamer in New York City organiseerde hij met zijn trio wekelijks op maandagavond een jamsession met aanvankelijk virtueel een solist op een andere locatie. Het publiek van de zogenoemde 'Quarantine Jams' bestond in het begin uit maximaal acht personen. De concerten konden rechtstreeks op Facebook en YouTube gevolgd worden met het verzoek donaties over te maken met PayPal of door middel van een ouderwetse maar in de VS nog steeds gangbare cheque. Begonnen met een paar honderd kijkers had de afscheidsaflevering 'Live From Emmet's Place Farewell Episode' van 7 oktober jl. 234.000 geregistreerde kijkers: <https://tinyurl.com/mr44b8vx>. Emmet Cohen treedt overigens van 10 tot 13 november op in Nederland.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Tijdens de lockdowns van 2020 en 2021 richtte gitarist en bandleider Glenn Crytzer een kamer van zijn appartement in Manhattan in als opname- en live-streaming-studio. Hij trad er 's zondags om 14.30 uur op met zijn kwartet met na afloop op Zoom een vragenuurtje met de fans. Donaties werden uiteraard aangemoedigd. Dit leverde niet alleen inkomen op tijdens een periode zonder optredens, maar creëerde ook een hechte achterban van liefhebbers. De concerten waren livestreams en zijn niet terug te vinden op YouTube. Jammer, maar daar zat een plan achter. Gedurende 25 weken nam Crytzer wekelijks tien songs op uit een bepaald jaar en noemde de concertreeks 'The Songbook Sessions'. Voorafgaand werd gedegen onderzoek verricht naar de songs. Originele partituren en opnames werden bestudeerd om de melodieën en harmonieën zo authentiek mogelijk te spelen. Crytzer begon in week één met tien bekende en minder bekende songs uit 1920 en vervolgde dit chronologisch tot in week 25 met songs uit 1944. 250 songs, een ware cursus in jazz van zes maanden.

Deel twee van Crytzers plan is dat vijf jaar na dato wekelijks op vrijdag in chronologische volgorde één van de 250 songs wordt uitgebracht, beginnend op 3 oktober jl. met 'Margie', op 10 oktober 'Singin' the blues' en uiteindelijk song nr. 10 – 'San' – op 5 december. Dan zal tegelijkertijd het volledige album, 'The Songbook Sessions, Vol. 1, 1920' op Bandcamp uitgebracht worden. Vol. 2 zal volgens hetzelfde principe uitgerold worden. 250 weken lang, 25 albums, een ambitieus en origineel project.

Het Glenn Crytzer 'Big Four' Quartet is geïnspireerd op het legendarische kwartet van saxofonist-klarinetist Sidney Bechet en trompettist-kornettist Muggsy Spanier in de jaren veertig en de heren zullen ongetwijfeld ook bekend zijn met het Ruby Braff/George Barnes Quartet. Glenn Crytzer heeft een klassieke opleiding in zang, compositie en cello maar raakte geïnteresseerd in de Jazz Age en Swing Era toen hij de Lindy Hop ging dansen. Hij leerde zichzelf gitaar en banjo spelen en richtte zijn eigen band op. Tegenwoordig is hij een veelgevraagd musicus, bandleider, songwriter en arrangeur, zowel voor televisie als film bij onder meer Disney en Netflix. Ook de overige drie leden zijn veelgevraagde, New Yorkse classic jazzmusici, die zelf ook bandleiders zijn. Mike Davis van de The New Wonders en Ricky Alexander leidt The Early Bird Jazz Band. Met zangeres Sweet Megg heeft Alexander verschillende albums gemaakt. Bassist Ian Hunter maakt momenteel deel uit van de Lindy Hop-theatershow 'Swing Out'. Het album 'The Songbook Sessions, Vol. 1, 1920' bevat een mooie verzameling songs, uitgevoerd door vier uitmuntende musici. Wij kijken uit naar Vol. 2!

Feike Grit

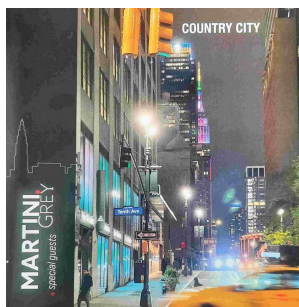
Bezetting:

Glenn Crytzer (gitaar, zang), Mike Davis (trompet, zang), Ricky Alexander (klarinet, sax), Ian Hunter (bas).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/ap8a4fjz>

MARTINI GREY
Country City
Tetra Records

Dit is 'a labour of love'. Na zeker een kwart eeuw ervaring als docent en sessiemuzikant – van operettes tot musicals – besloot drummer Ancel Klooster Martini Grey samen te stellen en daar het album 'Country City' mee te maken.

Dat was geen kwestie van wat standards bijeenstellen en daarna de luisteraar in te peperen hoe knap je wel niet bent als slagwerker. De initiatiefnemer vroeg de bandleiden met eigen stukken te komen die verwijzen naar de plekken waar ze opgroeiden. In dit geval zijn dat meestal dorpen en steden in het Noorden en Oosten des lands. Daar rekruteerde Klooster ook de sponsors die deze uitgave mogelijk maakten. Zo schreef pianist Joost Swart 'Saint Martini', geïnspireerd door de Groninger Martinatoren én 'St. Thomas', het volksliedje dat we kennen van de bewerking van Sonny Rollins. Trompettist Suzan Veneman droeg het weemoedige 'Old roots' bij, opgedragen aan haar jeugd in Westerbork.

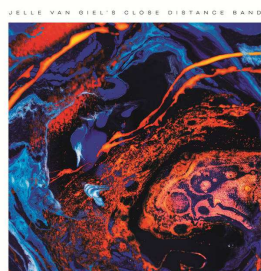
Meerdere stukken verwijzen naar De Spieghele, zo ongeveer het Bimhuis van de stad Groningen. Klooster zag er het kwartet van George Adams en Don Pullen met slagwerker Dannie Richmond en wist: dit is wat ik wil. Swart had er tien jaar lang een vaste gig. Dit alles, en nog veel meer, wordt verteld in het boekje bij de cd. Dat boekje is wat fantasievol vormgegeven, maar na enige tijd begrijp je: dit is een jazzkwintet met enkele gasten in de laatste stukken. Dat zijn zangeres Francien van Tuinen en de saxofoon-gebroeders Martinez.

Van Tuinen droeg 'Maanlicht in Aartswoud' bij, gebaseerd op het bijna gelijknamige lied over Vermont. Naast de al genoemde locaties worden ook Scheemda en Haren hier vereerd met een ode in jazzvorm. Het is te hopen dat de lokale cultuurwethouders dat in de gaten hebben; zo'n initiatief moet je koesteren.

Juan en Miguel Martinez geven 'New York cab ride '94' een vlotte, orkestrale klank waarin het voor hen goed beboppen is. De leider zelf is niet bezig met zijn ego maar met het voeden van de band. Hoewel dat als een collectief functioneert, kan de recensent het niet laten om trompettist Suzan Veneman te noemen; wát een glanzende klank, wát een grandioze solo-opbouw en wát zwiert ze elegant door de meest complexe akoördovergangen. De anderen hebben dat in de gaten en laten haar schitteren. **Jeroen de Valk**

[Bekijk hier de bezetting van het album ----->](#)

JELLE VAN GIEL'S CLOSE DISTANCE BAND
All I Hear
W.E.R.F. Records

Sinds 2012 leidde de Belgische drummer Jelle van Giel zijn Jelle van Giel Group, maar die is nu even in de pauzestand gezet. Met 'All I Hear' brengt hij het plaatdebuut uit van zijn nieuwe Close Distance Band. Daarin kiest hij niet meer voor een uitgebreid blazersfront, maar voor een compact kwartet met gitaar, toetsen, bas en drums. Wat gebleven is, is zijn compositietalent, want Van Giel heeft een goed oor voor pakkende melodieën – en uiteraard voor smeulige grooves. De jonge gitarist Roeland Celis is daarbij een sterke troef, want die speelt haast als een blazer, met veel gevoel voor melodie, niet alleen in de thema's, maar ook in zijn solowerk. Ook weet hij jazzinvloeden en rockelementen samen te laten smelten, zoals de bandleider dat in zijn composities doet. Dat leidt in een enkel geval tot klassieke jazzrock ('Recalling of the setting sun'), maar vooral tot melodieuze moderne jazz met een eigen geluid. Daarin is ruimte voor dromerigheid ('In between the sea and the houses on the hill') maar de groep loopt ook niet weg voor een stevige dosis blues ('Loud whisper'). Met toetsenman Ewout Pierreux en bassiste Yannick Peeters beschikt Van Giel bovendien over twee ervaren teamspelers uit de Belgische jazzscene die een sterk muzikaal verhaal neer kunnen zetten. Het album is te koop op vinyl en cd (waarbij kopers van het laatste format nog een bonustrack krijgen).

Herman te Loo

Bezetting:

Roeland Celis (gitaar),
 Ewout Pierreux (piano, Fender Rhodes),
 Yannick Peeters (bas),
 Jelle van Giel (drums, soundscapes, composities).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://werfrecords.bandcamp.com/album/all-i-hear>

Bezetting Martini Grey:

Suzan Veneman (trompet), Efraïm Trujillo (tenorsax),
 Joost Swart (piano), Jeroen Vierdag (bas), Ancel Klooster (drums). In enkele stukken: Francien van Tuinen (zang), Miguel Martinez (altsax), Juan Martinez (baritonsax).

Maak hier kennis met Martini Grey:

<https://www.youtube.com/watch?v=GVsTS3UJmws>

LE GRAND PARTIR
Super Star
Igloo Records

Wie 'Super Star', het debuutalbum van de Belgische band Le Grand Partir opzet, en de groove met een vinnige slaggitaar hoort, denkt al snel aan de hippe jazzrockbands die de laatste jaren in België opduiken. Maar zodra de tenorsax van Sam Comerford zich ermee gaat bemoeien, wordt duidelijk dat we hier met een veel eigenzinniger kwartet te maken hebben. Het stuk (net als alle tracks van de hand van drummer bandleider Théo Lanau) kiest dan voor een tempoloos intermezzo, waarna Comerford tegen de groove lekker ruig uitpakt. Het repertoire op 'Super Star' gaat nogal wat verschillende richtingen uit, met soms Americana-invloeden, zoals het weidse 'Danny 1966' of het vrolijke, folky 'Shackleton' (met een gastrol voor de banjo van Marco Giongrandi). In 'Paradise vendors' start gitarist Benjamin Sauzereau zijn solo in een rockachtige/Western-sfeer om vervolgens volledig uit de bocht te vliegen. Ook het titelnummer heeft een ruige invalshoek, met de 'power chords' waarmee het nummer opent. De superheld uit de titel lijkt die gespierde gitarist te zijn die de in doodsnood verkerende klarnet (een beklemmende bijdrage van Comerford) komt redden. Dergelijke verhalen kan de luisteraar bedenken bij de muziek van Le Grand Partir, want ook 'Julie et Paul', een spannende soundscape met een dromerige melodie, nodigt daartoe uit. Het album, dat zich op cd en op vinyl laat kopen, is daarmee even veelkleurig als de illustratie op de hoes.

Herman te Loo

Bezetting:

Sam Comerford (tenorsax, klarinet, basklarinet),
 Léo Rathier (akoestische en elektrische gitaar),
 Benjamin Sauzereau (elektrische gitaar, piano),
 Théo Lanau (drums, keyboards, composities)
 + Marco Giongrandi (banjo).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://tinyurl.com/3v9kytb8>

NELJA
Emerald Forests
Eigen Beheer

Nelja (het Finse woord voor vier) is een gemengd a capella vocaal jazzkwartet uit Brussel, bestaande uit Floor Denil (sopraan), Muriel Urquidi (alt), Leander Moens (tenor) en Jonas Veirman (bas). De groep telt ervaren jazz-zangers en -zangeressen, werd in 2022 opgericht en is inmiddels een bekende verschijning op de Belgische jazzpodia.

De Belgische jazzers hebben zich laten inspireren door vocale groepen als The Manhattan Transfer, The Real Group en New York Voices, maar de elf close-harmony arrangementen op hun debuut-cd 'Emerald Forests' zijn toch 'eigen' werk. De toonaangevende Belgische jazzmuzikanten Jef Neve, Bram De Looze en Lennert Baerts schreven de bewerkelijke arrangementen. Het is geen sinecure: aantrekkelijke jazz brengen zonder begeleiding op instrumenten. Nelja krijgt dat prima voor elkaar. De vier zijn perfect op elkaar afgestemd en hoewel zij verschillende persoonlijkheden en ervaringen inbrengen, klinkt Nelja als één geheel. De harmonieën zijn oorstrelend en zelfs overbekende jazz- en popstukken als 'Pennies from heaven', 'Let's face the music and dance' en 'Big yellow taxi' krijgen een aantrekkelijke nieuwe sound.

Hans Invernizzi

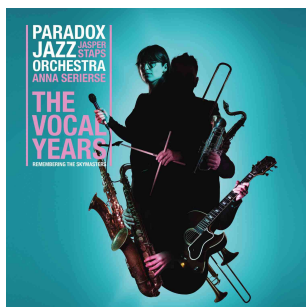
Bezetting:

Floor Denil (sopraan),
 Muriel Urquidi (alt),
 Leander Moens (tenor),
 Jonas Veirman (bas).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/y9dzthp2>

PARADOX JAZZ ORCHESTRA
The Vocal Years
 Eigen Beheer

'Remembering The Skymasters, The Vocal Years' heet de cd die het in 2019 opgerichte Paradox Jazz Orchestra (PJO) recentelijk heeft uitgebracht in een reeks van drie waarmee het het legendarische orkest The Skymasters (actief van 1946 tot 1997) eert. Eerder verschenen 'Remembering The Skymasters' en 'Remembering The Skymasters, Legacy'. Het derde album werd live opgenomen in de Tilburgse jazzclub Paradox. De muzikale leiding was weer in handen van artistiek leider, saxofonist en arrangeur Jasper Staps. The Skymasters waren vroeger iedere maandagavond live te horen in het door pianist Pim Jacobs gepresenteerde AVRO-radioprogramma Swingtime, dat werd uitgezonden vanuit Jazzcafé Nick Vollebregt in Laren. The Skymasters werden in hun tijd in één adem genoemd met andere beroemde Europese bigbands. In de tien stukken op 'The Vocal Years' is een hoofdrol weggelegd voor zangeres Anna Serieuse wier grootvader, Koos Serieuse, jarenlang de vaste bassist van The Skymasters was.

Anna brengt een ode aan vocalisten die destijds vaak te gast waren bij The Skymasters: Greetje Kauffeld, Rita Reys, Rachel Gould en Marjorie Barnes. Serieuse zingt onder andere klassiekers als 'Beyond the sea', 'On the sunny side of the street', 'Nature boy' en 'Watch what happens'. Ze doet dat, krachtig ondersteund door de mannen van Paradox, met een lichtheid, losheid, overtuigingskracht en swing die goed past bij de originele arrangementen van componist Jerry van Rooyen.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Anna Serieuse (zang), Jasper Staps (dirigent), Daniel Daemen Donald Simoen (altsax), Guido Nijs, Jesse Schilderink (tenorsax), Jan menu (baritonsax), Martijn de Laat, Robin Rombouts, Teus Nobel, Koen Smits, Serge Plume (trompet), Martijn Sohier, Alex van Abeelen, Ron Oligschläger (trombone), Martin van den Berg (bastrombone), Tim Langedijk (gitaar), Jasper Soffers (piano), Jos Machtel (bas), Niek de Bruijn (drums).

Beluister het album hier:
<https://tinyurl.com/4jcb8xke>

MARJAN VAN ROMPAY GROUP
On Track
 Eigen Beheer

We hebben er tien jaar op moeten wachten, maar nu ligt er een nieuwe cd van de groep van de Belgische altsaxofoniste Marjan Van Rompay (37). Het album - met elf eigen stukken - heet 'On Track' en die titel verwijst naar het feit dat Marjan met haar kwartet is teruggekeerd op haar eigen pad als componiste, uitvoerder én vrouw met een verhaal.

In 2012 studeerde Van Rompay af aan het Conservatorium van Antwerpen. Niet veel later verscheen haar debuutalbum 'Silhouette', gevolgd door de cd 'Comfort, Solace, Peace'. Toen werd Marjans partner, contrabassist Janos Bruneel, ziek. Hij moest een intensieve behandeling tegen lymfeklierkanker ondergaan. Het stel kreeg in dezelfde periode drie kinderen. Marjan bleef actief in verschillende formaties maar het spelen met een eigen kwartet - haar eerste liefde - verdween naar de achtergrond. Inmiddels is Janos weer volop actief. Hij componeerde mee en is te horen op de bas. 'On Track' is een persoonlijke plaat geworden die verwijst naar Van Rompays muzikale parcours maar ook naar haar grote passie: langeafstandslapen.

Ze zegt daarover: "Lopen helpt me de dingen te ordenen, ruimte te maken, evenwicht te vinden. Muziek is daar het verlengde van." Met 'On Track' maakt Van Rompay een overtuigende rentree, met een eigen geluid als instrumentale singer-songwriter. 'On Track' bevat lyrische moderne jazz van een kwartet dat elkaar (weer) volledig heeft gevonden in hecht en melodisch samenspel.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Marjan Van Rompay (altsax), Ewout Pierreux (piano, Fender Rhodes, synths), Janos Bruneel (contrabas), Toon Van Dionant (drums).

Beluister het album hier:
<https://tinyurl.com/bde8zep2>

DAYNA STEPHENS
Monk'D
Contagious Music

'Een tribuut aan Thelonious Monk' is een moeilijke aangelegenheid. Het naspelen van Monk is in ieder geval niet de bedoeling, want Monk was een zeer oorspronkelijke geest. Zo iemand eer je niet door hem te imiteren. Hij zou zich omdraaien in zijn graf. Je kunt wel in zijn geest musiceren, en uiteraard op zoek gaan naar de net wat minder gespeelde stukken uit zijn oeuvre.

Dat doen de muzikanten op Monk'D. Ze hebben intensief naar Monk geluisterd en gaan vervolgens hun eigen gang. Daarbij leggen ze zich niet toe op 'Round midnight' maar bijvoorbeeld 'Hornin' in' en 'Stuffy turkey'; materiaal genoeg voor wie goed zoekt. De ballad 'Ruby my dear' is bekender, hoewel veel musici zich er niet aan durven te wagen. Deze band wel, en zowel sfeervol als weerbarstig. Het samenspel is supergeconcentreerd en nooit al te comfortabel.

Je merkt meteen: dit is niet Monks kwartet, al horen we ook hier een tenorist met een lichte toon en een wendbare frasering (als Charlie Rouse dus), een grillige, hoekige pianist, een stoïcijn doorplukkende bassist en een drummer die flink aan het werk wordt gezet.

De drummers van Monk kregen destijds ook veel voor hun kiezen. Zijn thema's verlangden een gedegen inzet van de slagwerker, en de pianosolo's kregen soms de vorm van een dialoog met de slagwerker. Geen wonder dat Monk zo graag met Art Blakey werkte. Wie er goed voor gaat zitten, hoort dat de opnamen spontaan tot stand kwamen. Geen enkel Monk- of Rouse-loopje wordt nagespeeld. Na even repeteren gingen de musici de studio in onder leiding van Dayna Stephens. Die kennen we als tenorsaxofonist, maar hij bespeelde deze dag alleen zijn tweede instrument: de contrabas. Daarmee ging hij – zonder verdere versterking – voor de microfoon staan. Zijn stuwende, robuust knarsende noten zijn perfect opgenomen.
[vervolg in de rechterkolom...](#)

Thelonious Monk in 1964 op Schiphol.
 (Foto: Jack de Nijs, Anefo)

Evenals de bassisten van Monk hoeft hij niet voortdurend te soleren. En voor deze bijzondere jamsession als geheel geldt wat in de – nu eens ter zake doende – toelichting is te lezen: 'Monk'D doesn't attempt to tidy Monk up or smooth him out. It puts his music back on the edge where it belongs – alive, personal, and full of questions.'

(Aardig om te weten: in de eerste jaren van het Bimhuis werd bijna Monk gecontracteerd. Dit vertelde mij Bimhuis-programmeur Huub van Riel. De prijzig geachte deal ging niet door, waarna de toch al steeds minder actieve Monk met vervroegd pensioen ging. De aanbieding moet dateren van ná de opening van het Bimhuis op 1 oktober 1974 en vóór Monks laatste concert op 30 juni 1976. Deze laatste datum vermeldt de website van Carnegie Hall.)

Jeroen de Valk

Bezetting:

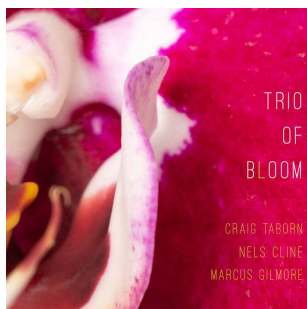
Stephen Riley (tenorsax),
 Ethan Iverson (piano),
 Dayna Stephens (bas),
 Eric McPherson (drums).

Beluister het album hier:
<https://tinyurl.com/2b7vsu2t>

TRIO OF BLOOM

Trio of Bloom

Pyroclastic Records

In de jazz is de rol van de producer meestal niet zo prominent als in de popmuziek soms gebruikelijk is. David Breskin is daarop een uitzondering. Deze schrijver en dichter bracht eind jaren tachtig al eens het trio Power Tools bijeen, waarin hij de krachten van gitarist Bill Frisell, basgitarist Melvin Gibbs en drummer Ronald Shannon Jackson bundelde tot een vlammend geheel. Het nieuwe Trio of Bloom is een soortgelijk project, en koppelt toetsenman Craig Taborn aan gitarist Nels Cline en drummer Marcus Gilmore. Wie het titelloze debuutalbum hoort, zal amper kunnen geloven dat de drie heren nog nooit eerder samen hebben gespeeld. Maar goed, ze behoren dan ook tot de creatiefste muzikanten van hun generatie. Alle drie droegen ze materiaal aan voor de plaat, die opent met 'Nightwhistlers', een compositie van Ronald Shannon Jackson, en daarmee een eerbetoon aan die eerder genoemde groep. Met de freefunk-drumintro van Gilmore wordt onmiddellijk de toon gezet, want de bloedlijn van de freefunk van Ornette Coleman en James Blood Ulmer is zeker aanwezig in het DNA van Trio of Bloom. Maar het spectrum dat het drietal bestrijkt, gaat ook veel verder dan dat. Zo is 'Unreal light' een fijne, spacy soundscape en voorziet Gilmore het experimentele 'Bloomers' van hiphopachtige beats. 'Forge' wordt gekenmerkt door weidse gitaar-klanken à la Frisell en 'Bend it' (een compositie van Terje Rypdal) klinkt als 'electric Miles' dankzij de ronkende basgitaar van Nels Cline. 'Queen king' wordt aangestuurd door Afrobeats en 'Gone bust' is ronduit rockachtig. Zo waaiert het album dus veel kanten op, maar de onmiskenbare instrumentale stemmen van het supertrio maken er toch een eenheid van, die je als luisteraar voortdurend bij de les houdt.

Herman te Loo

Bezetting:

Craig Taborn (piano, keyboards),
Nels Cline (gitaar, lap steel guitar, basgitaar),
Marcus Gilmore (drums, percussie).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://trioofbloom.bandcamp.com/album/trio-of-bloom>

VARIA

Haagse jazzpodia zoeken geldgevers

Twee Haagse concertorganisatoren, Jazz at the Club en Podium De Nieuwe Kamer, zoeken geldgevers om in 2026 een volwaardig jazzprogramma te kunnen aanbieden. Voor ongeveer vijftig Haagse en Wasse-naarse concerten is 21.500 euro nodig. Beide stichtingen krijgen volgend jaar geen subsidie van de gemeente en zijn voor hun activiteiten afhankelijk van de opbrengst van de kaartverkoop, maar ook giften, donaties, en sponsoring.

Meer info:

<https://podiumdenieuwekamer.nl/sponsorinfo/>

Anne-Marie ten Heggeler. (Foto: Hardy Klink)

Aanmelding Millennium Youth Big Band geopend

Getalenteerde musici tussen 14 en 23 jaar uit het oosten en noorden van het land kunnen zich aanmelden voor een plek in de Millennium Youth Big Band onder leiding van trompettiste Anne-Marie ten Heggeler, trompettiste in het Millennium Jazz Orchestra (MJO). De geselecteerde jongeren gaan in januari 2026 drie zondagen repeteren in Domusica in Zwolle, begeleid door musici van MJO en docenten van ArtEZ Conservatorium Zwolle. Ter afsluiting staan drie concerten op de rol: op 25 januari in Enschede, 31 januari in Zwolle en 8 februari in Apeldoorn. De eerste Millennium Youth Big Band werd in 2023 gevormd. Het jeugdorkest is een educatief project van het MJO.

Meer info: <https://tinyurl.com/3ttaachn>.

Nieuwe album Tineke Postma in november uit

Op 14 november verschijnt bij het Zwitserse label Clap Your Hands 'VOYA', het nieuwe album van Tineke Postma. Het is opgenomen in Basel met de vaste groep van de altsaxofoniste. Die bestaat uit Robert Landfermann (bas), David Dorůžka (gitaar) en Tristan Renfrow (drums). Als speciale gast figureert de New Yorkse zanger Theo Bleckmann. "Ik ben enorm trots op deze samenwerking en op het hechte, persoonlijke geluid dat we samen hebben ontwikkeld", zegt Postma in haar nieuwsbrief over de komende release. In november en december is de Tineke Postma Group op pad om het album te promoten. Tijdens de tournee wordt een aantal Duitse en Nederlandse podia aangedaan, waaronder Amare (Den Haag) en het Bimhuis (Amsterdam).

Meer info: www.tinekepostma.com

JAZZ OP HET PODIUM

UNDERCURRENT TRIO & SUZAN VENEMAN

Bezetting:

Iman Spaargaren (sax, (bas)klarinet),
Suzan Veneman (trompet, flügelhorn),
Guillermo Celano (gitaar),
Marcos Baggiani (drums).

Datum en plaats:

11 oktober 2025,
Hot House, Leiden.

Er stonden een paar bekende gezichten op het podium bij Hot House in Leiden op 11 oktober. Trompettiste Suzan Veneman was in januari al te gast met haar eigen sextet en gitarist Guillermo Celano speelde in december 2024 met saxofonist-klarinetist Michael Moore. Allebei stonden ze zaterdag 11 oktober weer op het podium, ditmaal met het Undercurrent Trio & Suzan Veneman.

"Ja, het is jazz en dan gaat het elke keer net even anders. En dat maakt het zo leuk." Dat was de korte, maar duidelijke uitleg van saxofonist Iman Spaargaren over de muziek van zijn Undercurrent Trio. "Maar laatst waren we op tournee in Amerika en toen was Suzan er niet bij...dat was toch...nou ja..."

Suzan Veneman is inderdaad de perfecte plus op het trio. Met haar toon en techniek wint het trio veel aan dynamiek en improvisatie. De Argentijnse ritmesectie, Guillermo Celano (gitaar) en Marcos Baggiani (drums) doet het zonder basist en dat geeft een bepaalde luchtigheid, met onverwachte stiltes en breaks, maar ook langzaam opkomende grooves. De band bracht in 2024 bij Zenne Records het album 'Cloud Song' uit en speelde daarvan onder meer de titelsong en 'Buenos Aires revisited'. Argentijnse ritmes dus, maar na de pauze klonk ook een stevig Amerikaans geluid in 'The great unwinding', met een geweldige solo van Suzan Veneman. Mooie momenten genoeg verder in dit concert, zoals de solo's van Spaargaren en Celano in 'Cloud song' en de fraai opgebouwde spanningsboog tussen drums en gitaar in het al genoemde 'Buenos Aires revisited'.

Marcel Schikhof

Van boven naar beneden: gitarist Guillermo Celano, saxofonist Iman Spaargaren, trompettiste Suzan Veneman en drummer Marcos Baggiani. (Foto's: Marcel Schikhof)

JOÃO BOSCO & GUTO WIRTTI

Bezetting:

João Bosco (zang, gitaar)

Guto Wirtti (bas)

Datum en plaats:

7 oktober 2025,

LantarenVenster, Rotterdam.

De legendarische Braziliaanse singer-songwriter en gitarist (tevens crooner en jazzcat) João Bosco gaf samen met de getalenteerde basgitarist Guto Wirtti een gloedvol concert in Rotterdam. Het duo speelde muziek die je zelden live hoort op Nederlandse bodem. Ze werden door het publiek op handen gedragen.

João Bosco (1946) heeft een lange staat van dienst. Al meer dan vijftig jaar bedient hij zijn fans van maatschappijkritische liefdesliedjes, die hij verpakt in een geraffineerde mix van samba, bossanova, soul en jazz. In de jaren zeventig schreef hij onweerstaanbare songs voor zangeres Elis Regina, in een tijd waarin Braziliaanse popmuziek sterk onderhevig was aan censuur vanwege de militaire dictatuur. Dankzij haar uitvoering werd 'O Bêbado e a Equilibrista' een nationaal protestlied. Ook zijn samenwerking met tekstschrijver Aldir Blanc werd een groot succes.

João Bosco en Guto Wirtti hebben een bijzondere band met elkaar. Wirtti maakt al jaren deel uit van het João Bosco Quartet en is onder andere te horen op 'Boca Cheia de Frutas', het meest recente album van Bosco dat verscheen in 2024. Tijdens dit concert bracht het duo een combinatie van Bosco's tijdloze klassiekers en nieuw repertoire.

Waarom Bosco en Wirtti zo goed bij elkaar passen, bleek zodra het concert begon. Hun spel en klank vormden een verbluffende eenheid. Het intieme ensemblespel van het duo kwam perfect tot uiting in de verfijnde arrangementen waarin het spel van Wirtti overrompelde, en toch dienend bleef als Bosco de leiding had. Hun duetten waren rijk gevuld met smakvolle frivoliteit en behielden een perfecte balans in vele spannende intermezzo's. In zijn basgitaarsolo's liet Wirtti toon, klank, melodie en ritme samenvloeien tot een nieuwe entiteit.

Poëzie, improvisatie en speelse virtuositeit waren de belangrijkste elementen van dit concert waarin ook werd gereflekteerd op het werk van Tom Jobim, Chico Buarque en Milton Nascimento. Waar in Noord-Amerika 'The great American songbook' nog altijd bepalend is [vervolg in de rechterkolom...](#)

João Bosco (boven) en Guto Wirtti. (Foto's Joke Schot)

voor de repertoirekeuze van jongere generaties musici, geldt dat zeker voor de 'Música popular brasileira, MPB, die sterk is verweven met de ziel van Brazilië. Ook in Rotterdam zongen de in het publiek aanwezige Brazilianen de teksten van Bosco moeiteloos mee. Het was een avond vol hartstocht met nog een lange nazit in het café. **Roland Huguenin**

Op 8 oktober trad het duo op in het Bimhuis in Amsterdam. Dat optreden is hier terug te kijken: <https://tinyurl.com/mt9xu4u5>

VARIA

'Sports Cars In Stereo'

Wie Riverside zegt, zegt jazz. Het label bracht van midden jaren vijftig tot begin jaren zestig echter ook tal van elpees uit met auto- en vliegtuiggeluiden. Eerst in mono, later in stereo. Met stereo startte Riverside eind 1958. De eerste uitgave - RLP 1100 - was een stereo-testplaat. De derde in deze serie - RLP 1102 - was 'Monk's Music' van het Thelonious Monk Septet. Tussen deze twee platen in verscheen RLP 1101: 'Sports Cars In Stereo'. Op YouTube is deze curiositeit - opgenomen tijdens de Sebring Grand Prix Endurance - ruim een half uur te horen: <https://tinyurl.com/5n8exa8z>. "I have owned this record since 1958. It's even more boring now than it was when I first bought it", aldus een van de commentaren.

Willem Breuker-expositie in Edam

Sinds 12 oktober is in jazzpodium Mahogany Hall, Edam een tentoonstelling te zien over orkestleider-saxofonist Willem Breuker, getiteld: 'Dit wil ik, de eigenzinnige Willem Breuker'. Er worden grote zwart-witfoto's van Pieter Boersma geëxposeerd, alsmede objecten uit de collectie van Olga Zuiderhoek (de weduwe van Breuker) en het Nederlands Jazzarchief. De tentoonstelling is samengesteld door Gert Elzinga. 'Dit wil ik' kan worden bekeken tijdens de concertavonden van de jazzclub.

Meer informatie:

<https://www.mahoganyhall.nl/>

Bert Boeren zet het jubileum van de Frits Bayens Big Band op 1 november luister bij. (Persfoto)

Frits Bayens Bigband viert 50-jarig jubileum

De Frits Bayens Bigband (FBBB) bestaat vijftig jaar en dat wordt op 1 november gevierd met een jubileumconcert in Oosterhout. Speciale gast die avond is trombonist **Bert Boeren**. Tijdens het concert zullen hoogtepunten uit het repertoire te horen zijn, waaronder stukken gearrangeerd door oprichter Frits Bayens. Bayens stond 45 jaar voor de band. In 2020 nam Jasper Staps het dirigentenstokje voor vier jaar over en sinds 2024 is de muzikale leiding in handen van de Vlaamse saxofonist en componist Lieven Cambré, 'een zeer ervaren bandleider die de traditie voortzet én nieuwe energie brengt in de bigbandsound', aldus een persbericht. 'De bandleden kijken reikhalzend uit naar dit bijzondere moment: een avond vol energie en herkenbare melodieën die de ziel van de bigbandmuziek raken', zo meldt dat voorts. Onder anderen pianist Rob van Bavel, bassist Marc van Rooij en trombonist Louk Boudesteijn waren ooit lid van de Brabantse bigband.

Meer informatie: www.fbbb.nl

Frederik Goossens geeft

lezing over jazz op onverwachte instrumenten

In het kader van de expositie 'Jazz gaat vreemd' in het Jazz Centrum Vlaanderen (Dendermonde) houdt Frederik Goossens aldaar op 18 en 25 november een lezing over jazz op onverwachte instrumenten. 'Hij duikt in de rafelranden van de jazzgeschiedenis, waar experimentele musici nieuwe klankwerelden verkennen met onverwachte instrumenten zoals harp, fagot of zingende zaag', aldus de aankondiging van de voordrachten. Frederik Goossens is docent jazzgeschiedenis aan de Academie van Dendermonde en het Conservatorium van Gent, en werkt als muzieksamensteller bij de Vlaamse publieke omroep Klara.

Meer info:

www.jazzcentrumvlaanderen.be

ERIC'S HARDBOP-ARCHIEF

HET PIET NOORDIJK KWARTET

Onverwacht speelde drummer Eric Ineke in maart 1968 voor het eerst met saxofonist Piet Noordijk mee. Ze werden allebei op het laatste moment als invaller opgeroepen bij een optreden van het Pim Jacobs Trio met gast. Na dit optreden zouden ze gedurende ruim veertig jaar nog regelmatig samenspelen.

De toenmalige Haarlemse jazzimpresario Wim Johan Kuiper belde mij in maart 1968 op voor een optreden in Delft om met het trio van Pim Jacobs de Amerikaanse tenorsaxofonist Hank Mobley te begeleiden. Mobley was toen op tournee in Nederland met het Jacobs-trio met verschillende drummers, onder wie Han Bennink en Pierre Courbois. Eigenlijk had Philly Joe Jones achter de drums moeten zitten, maar die was in Engeland gebleven. Ik werd op het laatste moment gebeld. Het bleek dat Ferdinand Povel mij had aanbevolen want het zou in zijn ogen een mooie kans voor mij zijn. En jawel, de gevolgen bleven niet uit. Het optreden zou plaatsvinden in De Eland in Delft, een studentensociëteit waarvoor een toen nog jeugdige Eddy Determeyer de jazzconcerten organiseerde. Het werd een merkwaardige rit uit mijn woonplaats Haarlem, want mijn chauffeur meldde onderweg plotseling met grote schrik dat de olie op was. Hank Mobley en het trio van Pim Jacobs wilde ik uiteraard niet missen. Ik ben toen door een weiland naar de eerstvolgende boerderij gelopen om een taxi te bellen (mijn chauffeur zonder olie helaas achterlatend). Uiteindelijk kwam ik toch nog op tijd in Delft aan. Daar drukten de gebroeders Jacobs en gitarist Wim Overgaauw mij vriendelijk de hand, waarna ik direct te horen kreeg dat Mobley helaas 'ziek' in zijn hotelkamer was achtergebleven (een week later speelde ik wel met Mobley)! Als vervanger was Piet Noordijk gevraagd (op alt- en tenorsax). Ook met hem had ik nog nooit mee gespeeld.

De club zat bomvol en na de aankondiging van Eddy Determeyer werd het eerste stuk ingezet, 'On the trail'. De ritmesectie met Pim en Ruud Jacobs en Wim Overgaauw gaven mij zo'n geweldige lift dat ik nergens aan behoefde te denken.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Piet Noordijk in december 1968 in Paradiso, Amsterdam. (Foto: Noord-Hollands Archief, collectie Fotopersbureau De Boer)

Ruud stond te glimmen achter zijn bas en Piet Noordijk was in topvorm. Tot mijn grote verrassing kwam Ferdinand Povel ook nog binnen in de tweede set, pakte zijn saxofoon uit en speelde mee. En wat een mazzel had ik, want ik kon met hem mee terugrijden naar Haarlem. Na afloop zei Piet Noordijk dat ik jofel had gespeeld en vroeg mijn telefoonnummer.

Enige maanden later belde Piet Noordijk mij inderdaad op of ik Cees See zou kunnen vervangen voor een optreden in De Doe-elen in Rotterdam. Dat was met zijn kwartet met Rob Madna (piano) en Rob Langereis (bas). We zouden spelen als openingsact voor het orkest van trompettist Don Ellis en het optreden werd voor de radio opgenomen door de Nederlandse Radio Unie (zie ook mijn verhaal over Rob Madna in Jazzflits 415). In diezelfde periode werkte ik met de Stork Town Dixie Kids en daar viel Piet af en toe in voor Herman Schoonderwalt. Dan deden zich zeer tumultueuze momenten voor. Piet was een echte no-nonsense Rotterdammer, die muzikaal was opgegroeid in het Rotterdamse nachtclubcircuit en daar werd niet alleen kraanwater geserveerd. Maar ook de grote heren van de Storktown Dixie Kids waren zeer allergisch voor kraanwater. Ik kan mij nog een schoolconcert herinneren in Tilburg waar tijdens de pauze een zeer geagiteerde schooldirecteur de kleedkamer binnen stormde en woedend uitriep dat het orkest klonk als een lekke fluitketel. Uiteraard was de man de hoeveelheid flessen jenever in de kleedruimte niet ontgaan. Dat gaf hij natuurlijk onmiddellijk door aan de Stichting Schoolconcert en terstond kwam het hoofd van deze organisatie tijdens het eerst daaropvolgende concert in Den Bosch even poolshoogte nemen. Bij dat concert deed Herman Schoonderwalt weer mee en de man kon niet anders dan toegeven dat daar een onberispelijk orkest stond te spelen.

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

In **1971** werd ik gevraagd om in het net opgerichte Frans Elsen/Piet Noordijk septet/sextet te komen spelen. Dat was een waanzinnige funky band waarbij Piet volkomen losging. Het is te beluisteren op de cd/elpee 'Norway' (een uitgave van het Nederlands Jazzarchief). Helaas waren de heren Elsen en Noordijk nogal licht ontvlambare persoonlijkheden dus na een paar jaar verliet Piet de groep.

In **1982** maakte ik met het trio van Rein de Graaff nog een radio-opname voor de NOS met als frontline: Piet, Pepper Adams (baritonsax) en Rob McConnell (trombone). Het was een mooie uitzending die hier nog steeds te beluisteren is: <https://tinyurl.com/4bwe9tdk>. Een track staat op mijn verjaardags-cd ('Eric Ineke 75', Daybreak). Ook werd Piet door Rein de Graaff gevraagd voor de Stoomcursus Bebop samen met nog twee andere bekende altisten: Charles McPherson en Pete King. Mc Pherson was zeer onder de indruk van Piet. Het bracht hem tot de gevleugelde uitspraak: "The old man has the soul!" Ook herinner ik mij een optreden met Rein waarbij hij Piet had gekoppeld aan trombonist Julian Priester. Voor Piet was het spelen met een Amerikaan een wedstrijd en ja hoor, in het eerste stuk trok Piet al zijn registers open. Priester was verbluft: "I thought he got a heart attack".

In **1983** was Rob Madna helemaal terug op de scene met een nieuw trio, met bassist Harry Emmery en mijzelf. Dat trio werd tevens de ritmesectie van het kersvers opgerichte Dutch Jazz Orchestra. Piet Noordijk kreeg hier lucht van en aangezien Rob Madna zeer hoog bij hem in het vaandel stond, wilde hij graag een vast kwartet beginnen in deze samenstelling. Piet was ook totaal gestopt met het drinken van alcoholische versnaperingen en was 'on top of his game'. We maakten een radio-opname voor AVRO's Jazz Spectrum van Paul van Schaik in theater De Tobbe in Voorburg, met alt-saxofonist Albert Beltman als extra gast. Dat was tevens het begin van het nieuwe Piet Noordijk kwartet. Diverse aanbiedingen kwamen binnen van allerlei clubs en ook van het North Sea Jazz Festival, waar Piet werd onderscheiden met de Bird Award. Piet vond dat we in smoking moesten optreden want hij had zulke goede herinneringen aan het optreden in De Doelen in Rotterdam in 1968. Toen speelden we ook in smoking.

[vervolg op de volgende pagina links...](#)

Vlnr: Piet Noordijk, Pim Jacobs, Wim Overgaauw en Eric Ineke in maart 1968 in Delft. Op de achtergrond (zonder hoofd): Ruud Jacobs en Eddie Determeyer. (Foto: archief Eric Ineke)

Vlnr: Rob van Bavel, Harry Emmery, Eric Ineke en Piet Noordijk. (Foto: archief Eric Ineke)

Vlnr: Eric Ineke, Rein de Graaff, Charles McPherson, Piet Noordijk, Pete King en Koos Serierse. (Foto: Anko C. Wieringa)

Piet was trots en heel blij met zijn nieuwe kwartet. Het repertoire werd grotendeels bepaald door Rob Madna. Tegen hem durfde Piet niet in te gaan. We maakten onze eerste live-cd op 2 april **1988** in De Boerderij in Huizen. Het was een live-radio-opname voor de VARA en de productie was in handen van Aad Bos en Co de Kloet jr. Het album werd uitgebracht in de serie VARAJazz. In diezelfde periode maakten we een televisie-opname in het Bimhuis in Amsterdam. Twee stukken hiervan zijn nog te zien op YouTube met een Rob Madna in topvorm. De optredens door het land, gecombineerd met zijn volle lespraktijk aan het Amsterdams Conservatorium, werden Rob Madna op een gegeven moment te veel. Harry Emmery en ik stelden aan Piet voor om Rob van Bavel te vragen en daar was Rob Madna het zeer mee eens. Rob van Bavel, Harry en ik waren in die periode ook de vaste ritmesectie van het Ben van den Dungen/Jarmo Hoogendijk Kwintet, dus zeer op elkaar ingespeeld. Rob moest wel even wennen aan Piet zijn bazige trekjes, maar dat loste zich vanzelf op. In deze samenstelling namen we een live-cd op tijdens een optreden in het befaamde TROS radioprogramma 'Sesjun' op 1 april **1993**. Het album werd uitgebracht op het Timeless Label van Wim Wigt als 'The Song Is You'.

Een hoogtepunt in deze bezetting was toch wel een optreden op 4 november **1994** in een stampvol café in Maastricht met Wynton Marsalis. Marsalis speelde op het Jazzfestival in het Theater aan het Vrijthof met zijn septet. Dat werd opgenomen voor NPS-televisie en er werd afgesproken dat hij nog wat stukken mee zou spelen met ons. Terwijl wij 'Just friends' hadden ingezet kwam hij binnen onder luid gejuich van het publiek, pakte zijn trompet uit en speelde gelijk een paar fantastische chorussen. Hij had ook nog altist Wessel Anderson meegenomen en dus werd het een groot feest. Wynton had het bijzonder naar zijn zin en speelde ons hele repertoire mee. Piet vond dat Wynton gewoon ons programma moest spelen en die maakte daar geen punt van. Toen we meer dan een uur hadden gespeeld kwam Piet onder het spelen naar mij toe om te vragen hoe laat de parkeergarage dicht ging. Ik riep dat dat over een half uur was. Piet stopte onmiddellijk het optreden waarbij Wynton Marsalis ontzet naar mij toe kwam om te vragen wat er aan de hand [vervolg in de rechterkolom...](#)

Piet Noordijk op tournee met de Beets Brothers in 2009, met Eric Ineke op drums. (Foto: Albert Kok)

was. Ik legde hem dat uit en hij schudde teleurgesteld zijn hoofd. Rob Langereis speelde trouwens die avond bas en viel in voor Harry Emmery. Ons samenspel met Marsalis is hier op 25.25 min kort te zien: <https://tinyurl.com/mr35v83n>.

Nog een hoogtepunt was een uitgebreide tournee in **1997** door het hele land van 25 concerten in verband met het vijftigjarig jubileum van Piet als muzikant en tevens ter viering van zijn 65ste verjaardag. De tournee werd georganiseerd door Paul Gompes van het Nederlands Impresariaat. Het programma was geheel gewijd aan de muziek van Charlie Parker met voor de pauze een aantal kwintetstukken van Parker met als extra gast trompettist Benny Bailey. Na de pauze werd het strijkkwartet van Erno Olah toegevoegd aan het kwartet. Een vurige wens van Piet was om ooit eens de muziek uit te voeren van de opnamen van Charlie Parker met strijkers uit 1949 en 1950 ('Charlie Parker With Strings'). Rob van Bavel heeft toen verschillende arrangementen van de originele Parker-opnamen getranscribeerd en er een aantal van zijn eigen hand aan toegevoegd. Dat had hij geweldig gedaan. Voorafgaand aan de tournee hadden we al een cd opgenomen met het strijkkwartet. Dat gebeurde in september 1997. De opnamen werden door Frans de Rond gemaakt in de Byton Studio in Loosdrecht, met Jan Menu als producer. Het album werd uitgebracht bij VIA Records onder de titel 'Piet Plays Bird', met 'liner notes' van Bert Vuijsje en Hans Dijkstal.

Piet had tijdens live optredens soms de neiging zich te laten meeslepen door zijn enthousiasme, maar bij een studio-opname kan dat net iets te veel van het goede worden. Om dit tijdens deze opname te vermijden vroeg Jan Menu voor iedere 'take' of we het desbetreffende stuk even in zijn geheel konden doorspelen. Toen we dat gedaan hadden zei Piet dat we het konden opnemen, waarop Jan antwoordde dat het er al perfect opstond. Bij het doorspelen was Piet zo relaxed dat het gewoon geweldig klonk. 'Piet Plays Bird' is een van zijn beste albums geworden. [vervolg op de volgende pagina in de rechterkolom...](#)

Nubia Garcia speelt op het JazzOut Fest in Heerlen. (Foto: Mariana Pires)

FESTIVAL

JAZZOUT FEST

Theater Heerlen, Heerlen

7 november 2025

(<https://tinyurl.com/3ez2erne>)

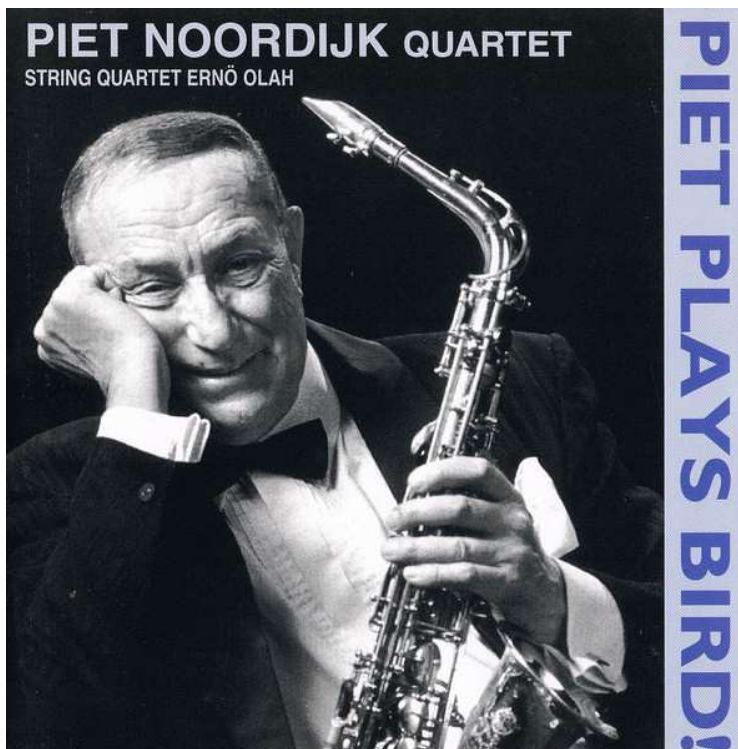
Met onder anderen: Nubya Garcia, Mathias Eick Quartet, Sun-Mi Hong Quintet, Vlamp en Hyperreal.

INFO GEZOCHT OVER NOAH HOWARD

Onze medewerker Erik Carrette heeft een verhaal in voorbereiding over alt-saxofonist Noah Howard. Hij woonde in Tervuren-Brussel en was dertig jaar lang getrouwd met een Vlaamse. Howard trad een enkele keer op in Nederland, in de Jazzbunker (Rotterdam) en het Bimhuis bijvoorbeeld. Graag ontvangt Carrette meer informatie over hem. Weet u iets over Noah Howard te vertellen, bijvoorbeeld over waar en wanneer hij in Nederland heeft opgetreden, dan horen we dat graag. U kunt ons bereiken via jazzflits@gmail.com.

De beste jazz van Bandcamp

Maandelijks maakt het muziekplatform Bandcamp een overzicht van de 'beste jazz'. Het is een heerlijke bron van nieuwe jazz, zegt onze medewerker Jaap Lampe. Hij beveelt het overzicht van harte bij u aan. Dit is de link naar de beste jazz van de afgelopen maanden: <https://daily.bandcamp.com/best-jazz>.

De start van de promotietournee vond plaats in De Doelen in Rotterdam. De algehele presentatie van alle concerten was in handen van niemand minder dan de legendarische VARA-radio jazzpresentator Aad Bos, net als Piet ook een Rotterdammer. We hadden wat media-aandacht betrof niet te klagen. Er waren optredens in het televisieprogramma van Han Reiziger, 'Reiziger in Muziek' en Jan Kelder reisde regelmatig met ons mee voor een televisiedocumentaire over Piet voor 'Het Uur Van De Wolf.' Tijdens de tournee werd Piet koninklijk onderscheiden als 'Ridder in de Nederlandse Leeuw'. Ook traden we op met het strijkkwartet in een televisieregistratie van het programma TROS Sesjun. Op het North Sea Jazz Festival speelden we met trompettist Ack van Rooyen, die Benny Bailey verving. In **1999** kreeg ik het zo druk met allerlei projecten dat ik afscheid van het kwartet nam, wat Piet mij niet erg in dank afnam, maar ik moest keuzes maken. In **2009** belde Alexander Beets mij met de vraag of ik er wat voor voelde om mee te doen aan een theatertournee met de Beets Brothers samen met Piet Noordijk. Daar zei ik geen nee tegen. Het eerste concert was op 5 juni 2009. Op 12 juli traden we op tijdens het North Sea Jazz Festival. Het werd een zeer succesvolle tournee waarbij we praktisch alle belangrijke vaderlandse podia aandedden. Het geheel eindigde op 9 oktober 2010 in Den Helder. Dat was ook het allerlaatste concert dat ik met Piet heb gespeeld. Hij noemde mij 'een drummer die een band kan dragen'; een compliment! Piet Noordijk was een icoon. Hij speelde regelrecht uit het hart, waarbij elke noot gemeend was, en had een fantastische sound. Hij overleed op 9 oktober 2011.

Eric Ineke

CD's: Piet Noordijk Quartet, 'Live' - VARAJazz; 'The Song Is You' - Timeless Records; 'Piet Plays Bird' - VIA Jazz; Frans Elsen Septet feat. Piet Noordijk, 'Norway' - Nederlands Jazz Archief.

Eric Ineke is drummer. Sinds 2006 is hij leider van de Eric Ineke JazzXpress. Voor de Concertzender maakt Ineke het maandelijkse programma House of Hard Bop. Het programma is na de uitzending terug te luisteren op de website van het station.

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

SAL NISTICO (1940 - 1991)

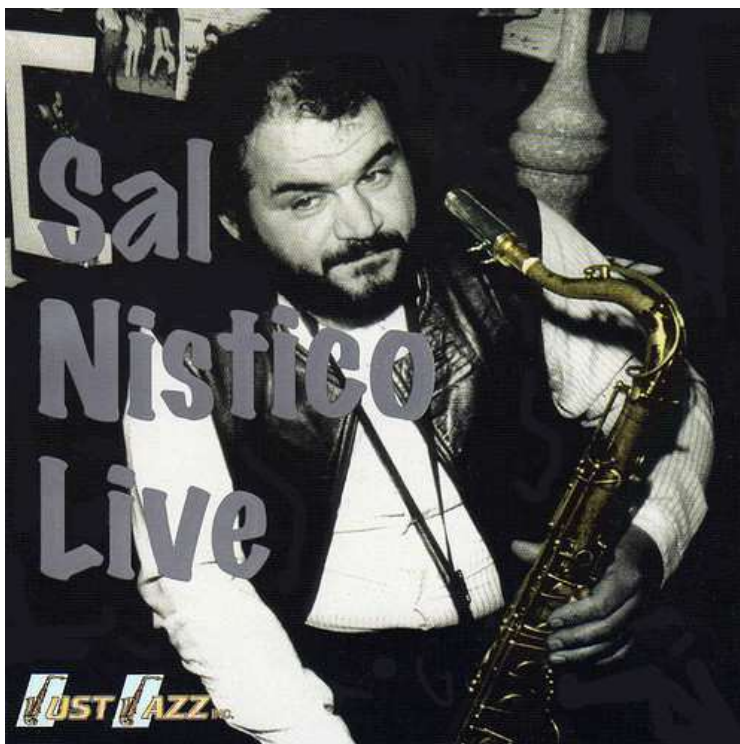
Sal Nistico was een Amerikaanse tenorsaxofonist die tientallen keren in Nederland en België optrad. Hij was een wereldreiziger die speelde in San Francisco, Los Angeles, New York, Boston, Melbourne, Londen, Montreal, Quebec. Nistico speelde jarenlang in het orkest van Woody Herman. Met hem deed hij tijdens een 'State Department'-tournee ook Afrika aan.

Sal Nistico werd op 2 april 1940 geboren in Syracuse, NY (volgens de New York State Birth Index). Hij kreeg de muziek met de paplepel ingegoten. Ten huize van Nistico werden altijd platen gedraaid. Sal droomde ervan om een instrument te bespelen. Op zijn school vroeg hij om een trompet, maar er waren al genoeg trompettisten. In 1949 werd hem een altsax in handen gedruwd. Van een leraar kreeg hij de opdracht om 'some very fast things' te spelen. Opdracht geslaagd. Hij begon te luisteren naar de platen van het JATP (Jazz At The Philharmonic). De saxofonisten Illinois Jacquet en Charlie Parker bevielen hem. Samen met het schoolorkest voerde hij 'Anthropology' uit, nu een standard toegeschreven aan Charlie Parker.

Rond 1955 schakelde Sal over op tenorsax en probeerde hij ook de baritonsax onder de knie te krijgen. Nistico koos voor de saxen van het merk Buescher, later voor Conn. Hij speelt overal en met iedereen. Zowat drie jaar toert hij met bevriende rhythm-and-bluesorkestjes en orgeltrio's aan de Oostkust.

Zijn eerste baan kreeg hij van 1959 tot 1961 bij de Jazz Brothers in Rochester, NY. Dat waren trompettist Chuck Mangione (1940-2025) en pianist Gap Mangione (*1938). In den beginne was drummer Roy McCurdy (*1936) er ook bij, soms ook bassist Jimmy Garrison (1934-1976). Er volgden platen voor Riverside. Op 18 februari 1962 speelden de Jazz Brothers in de Brockway Hall, Brockport, NY.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

De hoes van een plaat van Sal Nistico op het Just Jazz-label.

In maart 1962 werd Nistico ingelijfd door orkestleider Woody Herman (1913-1987). Tot 1965 was hij de voornaamste solist van het orkest. Hij werd bekend om zijn lange solo's in een hoog tempo. "Woody gave Sal all the fast solos!", aldus trompettist Sam Noto. Nistico was wel negen jaar Woody's gevierde solist. Hij oogstte veel succes met het populaire 'Caldonia', een nummer toegeschreven aan Louis Jordan (1908-1975). Herman had overigens altijd grote tenorsaxofonisten: Flip Phillips (1915-2001), Stan Getz (1927-1991), Zoot Sims (1925-1985), Al Cohn (1925-1988), Gene Ammons (1925-1974) en Billy Mitchell (1926-2001) waren lid van zijn diverse formaties: The First Herd (1944-1946) ('This band blows the windows out!'), van 1947 tot 1949 The Second Herd met de Four Brothers (Stan Getz, Zoot Sims, Herbie Steward en Serge Chaloff). En van 1950 tot 1956 The Third Herd. Met een Thundering Herd kwam Herman in 1960 naar Europa. Die bestond uit veel jonge muzikanten, 'they can give him that fire'. In 1963 was Woody Herman een van de 'Jazzmen of the Year' bij Down Beat.

[Op YouTube is een compilatie te vinden van negentien solo's die Sal Nistico in 1963 en 1964 speelde bij het orkest van Woody Herman. Het zijn fragmenten genomen uit vijf televisieshows: <https://www.youtube.com/watch?v=a8Gml5uK-YI>.](#)

In juli 1964 toerde Woody's Swinging Herd in Engeland. Op YouTube circuleert het optreden in de BBC2-show Jazz 625. Nistico speelt enkele fantastische solo's. Nistico had bij Herman befaamde collega's: trompettisten Bill Chase (1934-1974) (*1) en Paul Fontaine (1937- op 11 januari 2025 overleden), trombonist Phil Wilson (*1937), collega tenorist Gordon Brisker (1937-2004), baritonsaxofonist Gene Allen (1928-2008), pianist en roadmanager Nat Pierce (1925-1992) en van 1962 tot 1964 drummer Jake Hanna (1931-2010). Nistico keek geweldig op naar vriend-saxofonist Joe Romano (1932-2008). Die was van 1956 tot 1966 bij Woody Herman.

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

In **1965** verliest Nistico een andere vriend. In Central Park, NY verongelukt trombonist Willie Dennis (1926-1965) als passagier bij een dronken chauffeur (*2).

De Oakland Tribune van augustus 1964 meldt 'Sal Nistico will join Count Basie'. Of hij bij de bigband van Basie iemand verving of een extra kracht was, wisten we niet te achterhalen. Wel dat hij vanaf april 1965 acht maanden lang Billy Mitchell vervangt. En dat was een eer!

Bekijk eens 'Jumpin at the woodside' van Count Basie met trompettist Sam Noto (°1930) en Sal Nistico. Noto en Nistico waren in 1964-1965 tezelfdertijd bij Count Basie. Het is een fragment uit een Chicago WGN-TV show uit 1964: <https://tinyurl.com/mmx73sfv>.

Op verzoek van Herman kwam Nistico voor korte perioden terug naar zijn orkest.

Woody Herman bij de BBC (1964):
<https://tinyurl.com/54d423tr>

Gedurende 1965 en **1966** verbleef Nistico enkele maanden in Zweden en Londen. Na nog eens een tournee met Woody Herman beslisten Sal Nistico en trompettist Dusko Gojkovic om in Europa te blijven. Ze vonden onmiddellijk werk in Keulen.

Nistico en Gojkovic toerden van 20 tot 31 januari 1966 in Duitsland en Oostenrijk met Cees See: München, Linz, Graz, Frankfurt (*3).

Van 1 april tot 8 juni 1966 werd het orkest van Woody Herman op kosten van het State Department (het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken) naar Afrika gestuurd: Tanzanië, Oeganda, Congo, Ivoorkust en, Algerije. Men keerde terug naar huis via Joegoslavië en Roemenië. Op 19 mei 1966 nemen Gojkovic en Nistico een plaat op in Belgrado. Het duo plus trombonist Carl Fontana had wellicht toestemming om Herman voortijdig te verlaten.

Beluister de lp 'Belgrade Blues' hier:
<https://tinyurl.com/ycy2shdj>

Op 3 juli 1966 speelt het Woody Herman Orchestra op het Newport Jazz Festival. Van **1967** tot 1970 is Nistico weer vast bij Woody Herman. In 1967 stelde hij zijn neef Sammy Nestico voor aan Count Basie. Die zou talrijke arrangementen neerschrijven voor Basie.

Op 25 en 26 april **1971** werd het concert van Woody Herman en zijn Thundering Herd in Ft. Harrison Hotel in Clearwater, [vervolg in de rechterkolom...](#)

Vlnr: Eric Ineke, Sal Nistico en Rein de Graaff. Zijn trio met verder Koos Serieuse (bas) maakte in mei 1988 een tournee met Nistico en Clifford Jordan (sax). (Foto: Anko C. Wieringa)

Florida opgenomen en uitgebracht als 'Blues In The Night'. Nistico was er ook bij. In de herfst van 1971 beslist Nistico om freelance voor eigen rekening te gaan werken.

In **1972** is Sal Nistico op tournee in Italië met trombonist Slide Hampton (1932-2021). Die was in 1968 met Woody Herman naar Europa gekomen. Slide bleef hier achter, woonde vier jaar in Parijs, vijf jaar in Duitsland. Bij een Slide Hampton Octet speelde Nistico zelfs enkele weken op baritonsax.

Van 1971 tot in **1974** werkt Nistico vooral in New York. Hij wordt opgevist voor enkele concerten met de Latinband van Tito Puente (1923-2000).

In april en mei **1975** vinden we Nistico in de saxsectie van het National Jazz Ensemble met leider bassist Chuck Israels (°1936). De line-up veranderde steeds, soms werd gespeeld met Joe Romano, Randy Brecker, Mike Lawrence en Curtis Fuller. Nistico repeteerde veel met dit ensemble en nam deel aan drie concerten. In 1980 soleert Nistico in dat National Jazz Ensemble. Ook speelt hij sax in een sextet van Dusko Gojkovic (1931-2023) met aan Herman geassocieerde muzikanten: trombonist Carl Fontana (1928-2003), pianist Nat Pierce en bassist Michael Moore (°1945). Nistico speelde ook samen met Nat Adlerley (1931-2000), Don Ellis (1934-1978), Buddy Rich (1917-1987), Stan Tracey (1926-2013) en Tito Puente.

Al in 1975 was Nistico in Nederland. Hij is van 1975 tot 1978 in Europa woonachtig. En dus wordt hij uitgenodigd bij Europese muzikanten: bij de Duitse pianist Joe Haider (°1936), de Oostenrijkse pianist Fritz Pauer (1943-2012) en de Zwitserse bassist Isla Eckinger (1939-2021). Hij werkt bovendien samen met Amerikanen die hier woonden of op tournee kwamen. Zoals met trompettist Billy Brooks (1926-2002), die in Amsterdam overleed op 24 december 2002.

In januari **1981** is Sal Nistico in Los Angeles en speelt daar in het jazzcircuit met de saxofonist Don Menza en pianist Frank Strazzeri, vrienden uit de Rochester-periode.

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

Op 12 december 1981 is Nistico in het Bimhuis, Amsterdam met Danny Moore, Bobby Watson, Mario Rivera, Clint Houston en Billy Higgins.

Sal Nistico was met de Woody Herman Big Band in Japan tijdens het Aurex Jazz Festival op 2 september **1982**.

Vermoedelijk in **1983** trad Sal Nistico op bij het BRT Jazzorkest onder leiding van Etienne Verschuieren (1928-1995). De opnamen waren voor het programma 'So What'.

Op 8 april 1983: Jazz Festival in San Remo met George Gruntz, Mads Vinding, Ed Thigpen, Sal Nistico, Gianni Basso en Slide Hampton.

Op 3 mei **1984**: Jazz Festival in San Remo met Butch Miles, Zoot Sims, Bill Perkins, Billy Mitchell en Sal Nistico.

In 1984 werkt Nistico samen met de Amerikaanse zangeres Rachel Gould (°1953). Ze waren getrouwd sinds hun eerste ontmoeting in de Sweet Basil's in New York (datum onbekend). Gould zong bij een Woody Herman Sextet waarvan Nistico deel uitmaakte. Hun dochter Miriam werd in 1985 in Keulen geboren. Het koppel verhuisde in 1987 naar Zwitserland. Na de dood van Nistico kwam Gould enkele jaren in Nederland wonen en lesgeven. In 1984 namen ze samen met het Rachel Gould/Sal Nistico Anthology Quintet een album in Duitsland op.

Op 11 januari **1985** speelt de Three Generations of Tenorsaxophone in Jazzclub Allotria in München. Dat zijn Sal Nistico met Johnny Griffin (1928-2008) en de Zwitser Roman Schwaller (°1957). De begeleiders zijn de Australische pianist Paul Grabowski (°1958), de Duitse bassist Thomas Stabenow (°1952) en de Zwitserse drummer Joris Dudli (°1957). Soms trad Nistico op met de Italiaanse pianist Roberto DiGioia (°1965) of met de Oostenrijkse drummer Mario Gonzi (°1966).

In de eerste week van oktober **1986** werd in Leningrad een Rotterdam-week gehouden met jazzmusici uit het Rotterdams conservatorium. Het kwintet bestond uit Dusko Gojkovic, Sal Nistico, Cees Slinger, Koos Serieuse en Marcel Serieuse. De saxofoon van Nistico liep wat deuken op in het vliegtuig.

Op 13 december 1986 werd het concert in de Porgy & Bess in Terneuzen opgenomen: 'Hod O'Brien Meets Sal Nistico – Live From the Netherlands' (pianist O'Brien, bassist Harry Emmery en drummer John Engels).

[vervolg in de rechterkolom...](#)

In maart **1987** was trompettist Freddie Hubbard (1938-2008) in Nederland voor televisieopnamen met het Metropole Orkest met trompettist Jarmo Hoogendijk (°1965). Hubbard had beloofd dat hij heel graag wilde optreden in De Tor in Enschede. Peter Huijts was er de organisator. Als 'road manager' voor concertorganisator Wim Wigt kende hij Hubbard goed. De gelegenheid deed zich voor op 6 maart 1987. Peter nodigde het trio van pianist Rob Madna (1931-2003) uit, met bassist Harry Emmery (°1951) en drummer Eric Ineke (°1947). Voor de opwarming was Sal Nistico uitgenodigd, zodat Hubbard nog wat kon luisteren en relaxen. Hubbard kwam er de tweede set bij. Nistico speelde snoeigoed. Als klap op de vuurpijl kwam saxofonist Teddy Edwards er de derde set ook bij. Teddy logeerde toevallig bij Huijts. "Het werd een avond van 200% pure hardbop, met iedereen in topconditie, een legendarische avond in Enschede", aldus Eric Ineke.

In mei **1988** werden Sal Nistico en Clifford Jordan door Rein de Graaff aangezocht om in de huid van hun grote collega's Sonny Rollins en John Coltrane te kruipen. "Nistico was een breedgeschouderde, gedrongen gebouwde Amerikaanse Italiaan, die eruitzag alsof hij zo achter een groentestal in Hoboken zou kunnen gaan staan. Van mij zei hij dat ik op een zakenman leek", herinnert Rein zich. Hoewel Nistico in het keurige Zwitserland woonde had hij vreemde gewoonten overgehouden. Aan de wandel in Veendam merkte hij in een bloemenzaak gedroogde papavers op, hij wilde die absoluut kopen. Wellicht dacht Nistico er een soort opiumdrank mee te kunnen bereiden.

Nistico maakt in november 1988 een toer met pianist Larry Porter (°1951) en saxofonist Allan Praskin (°1948), waarin Salzburg, Wenen, Linz en München werden bezocht. Op 7 november 1988 worden opnamen gemaakt met Porter en Praskin: 'Sonnet For Sal', in de ORF-Landestudio in Linz.

Begin februari **1989** was Nistico terug van een tenorbattle in Italië met Steve Grossman en leden van het Wynton Marsalis Quintet. Nistico had het podium verlaten wegens een grondig meningsverschil met Marsalis' muzikanten.

Nistico overleed op 3 maart **1991** in Bern, Zwitserland, een maand voor zijn 53ste verjaardag; erg intens geleefd en te vroeg opgebrand. Hij had vijf kinderen, onder wie Miriam Gould. Hij vond een laatste rustplaats bij zijn ouders James en Rose op het Woodlawn Cemetery, Syracuse, New York in de buurt van het Garden of Peace Mausoleum.

Trompettist Sal Amico (1928-1998) speelde in december 1993 een 'Tribute to Sal Nistico'. Diezelfde Amico toerde in augustus 1957 met het American Jazz Quintet in Nederland en België, met een maand in Parijs. Ook saxofonist George Braith (°1939) was erbij (details in Jazzflits 425 van augustus 2024). Rachel Gould heeft nog steeds een 'Tribute to Sal Nistico'-programma.

Erik Carrette

De auteur bedankt Bert Vuijsje, Eric Ineke, Rein de Graaff en Alan Westby voor hun medewerking aan dit artikel.

Voetnoot 1: Bill Chase was op weg naar een optreden in Jackson, Minnesota. Met zijn medemusici en de bemanning stortte het vliegtuigje neer op 9 augustus 1974, geen overlevenden.

Voetnoot 2: Dennis was in 1961 getrouwd met zangeres Morgana King, de ex van trompettist Tony Fruscella (1927-1969).

Voetnoot 3: Cees See was van 1956 tot 1961 getrouwd met zangeres-juriste Corry Brokken. Zij won op 3 maart 1957 het Eurovisie Songfestival.

[Voor een selectieve discografie van Sal Nistico en een overzicht van zijn concerten in de buurt zie de volgende pagina en verder.](#)

JAZZWEEK TOP DRIE

20 oktober 2025

1 Christian McBride Big Band

Without Further Ado Vol. 1
(Mack Avenue)

2 Jimmy Greene

As We Are Now
(Greene Music Works)

3 Joe Farnsworth

The Big Room
(Smoke Sessions)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Carrette, Feike Grit, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Eric Ineke, Hans Invernizzi, Coen de Jonge, Peter J. Korten, Jaap Lampe, Herman te Loo, Jan J.

• Mulder, Gijs Ornée, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Marcel Schikhof, Joke Schot. **Webbeheerder:**

Erik van Doorne, Masters of Media. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

SELECTIEVE DISCOGRAFIE SAL NISTICO

8 augustus 1960, **The Jazz Brothers:** Mangione Brothers Sextet (OJC 997) (2cd-Fresh Sound 675)

8 maart 1961, **The Jazz Brothers,** Chuck And Gap Mangione, Hey Baby ! (OJC 668) (2cd-Fresh Sound 675)

28 november 1961, **Chuck And Gap Mangione,** Spring Fever (OJC 767) (2cd-Fresh Sound 675)

20 december 1961, **Sal Nistico,** Heavyweights (Milestone MCD-47096) (2cd-Fresh Sound 766)

18 april 1962, **Pony Poindexter,** Pony's Express (New York, Epic Legacy 11212) (Sony 5058)

15-16 oktober 1962, **Woody Herman** (New York, Mercury 6336369, Trip TLP 5547)

17 oktober 1962, **Sal Nistico Quintet,** Comin' On Up (Milestone MCD-47096) (FSR 766)

oktober 1962, **Woody Herman** - 1963 (Philips PHS 600-065)

1963, Terry Gibbs & Sal Nistico, It's Time We Met (Time 52120) (FSR 766)

21 mei 1963, **Woody Herman,** Encore, Live Basin Street West, Hollywood (Philips PHS 600-092)

21 mei 1963, **Woody Herman,** Woody's Big Band Goodies, Live Basin Street West, Hollywood (Philips PHM 200-171)

20-22-23 november 1963, **Woody Herman** - 1964 (Philips PHM 200-118)

19 april 1964, **Woody Herman** (New York, Philips 40213)

2-5 september 1964, **Sammy Davis-Count Basie,** Our Shining Hour (Verve V-8605)

28-29-30 juni 1965, **Woody Herman,** Woody's Winners, Live Basin Street West (Columbia Records CS 9236)

28 februari 1966, **Karl Drew & Kenny Clarke-Francy Boland Big Band,** Our Kinda Strauss, met Sadi (Keulen, origineel op Duitse Philips, Rearward RW 106)

19 mei 1966, **Dusko Gojkovic Sextet** featuring Sal Nistico and Carl Fontana, Belgrade Blues (RTB LPV 4201) - opgenomen tijdens hun toernee met Woody Herman

10 juni 1966, **Woody Herman** (New York, Columbia 2552)

3 juli 1966, **Woody Herman,** Live At Newport (JazzBand EBCD 2118)

1967, **Woody Herman & His Orchestra,** Live In Seattle (Moon MCD 002)

29 juni 1967, **Woody Herman And The Swingin' Herd,** Woody Live East And West (Koch 8592)

16-17 september 1967, **Woody Herman,** Monterey Jazz Festival (Verve V6-8764)

oktober 1968, **Woody Herman,** Light My Fire (Cadet LPS 89)

29 maart 1969, **Frank Strazzeri** met Sal Nistico, Sam Most (Los Angeles, Herrick Chapel Lounge, Occidental College, Revelation 10)

4 mei 1969, **Woody Herman,** ORTF Aircheck (Parijs)

2, 3 & 17 september 1969, **Woody Herman,** Heavy Exposure (Chicago, Cadet LPS 835)

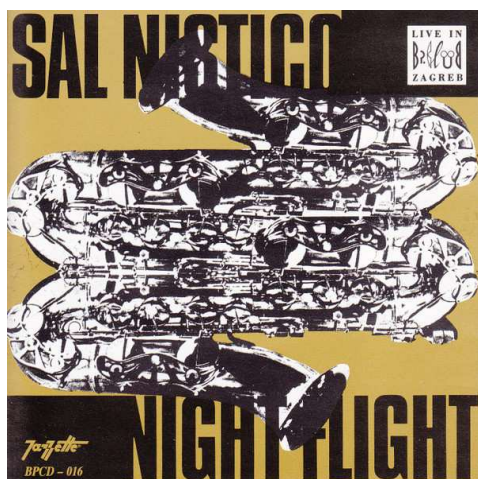
29-30 juli 1970, **Woody Herman,** Woody (Chicago, Cadet LPS 845)

maart 1971, **Woody Herman,** Brand New (San Francisco, Fantasy 8414) (Concord x)

25-26 april 1971, **Woody Herman,** Blues In the Night (Hitchcock Media CD0303)

25 januari 1972, **Slide Hampton,** Summit Big Band (Rome, Horo HLL101-18)

vervolg op de volgende pagina...

Night Flight, een album uit 1989.

mei 1974, Buddy Rich, Tuff Dude, At Buddy's Place (Denon DC 8543)

9-10-23 mei 1974, Buddy Rich, Very Live At Buddy's Place, New York (Beast Retro 12002) (Groove Merchant 3301)

oktober 1974, Nick Brignola/Sal Nistico, Live, Troy, NYC (bootleg) 1974, Buddy Rich-Lionel Hampton, Transition (Groove Merchant 3302)

16 februari 1975, Sal Nistico Quintet, Jazz A Confronto 16 (Horo HLL 101-16)

16 februari 1975, Jac's Anthology, Sal Nistico Quintet, Jazz A Confronto 17 (één nummer Mariamar) (Horo HLL 101-17)

april-mei 1975, Chuck Israels, National Jazz Ensemble, Volume 1 (Chiaroscuro CR 140)

6 juni 1975, Buck Clayton Jam Session – 1975 – Volume 2 (Chiaroscuro CR 143)

januari 1976, Francy Boland Orchestra, Blue Flame, met Janot Morales, Eric van Lier, Sadi (Keulen, MPS 229106)

maart 1976, Sal Nistico, Just For Fun (Ludwigsburg, Ego Records 4002)

11, 18 & 19 december 1976, Mike Barone/Victor Burghardt Orchestra, Maiden Switzerland, Zürich (Discovery DS790)

26 maart 1977, Sal Nistico & Tony Scott, Swiss Radio Days, Volume 21 (TCB 02212)

2 juli 1977, Bosko Petrovic Convention, Bag's Groove, Live at Studio M, featuring Sal Nistico (in Novi Sad, Croatia Records 5807513)

27-28 oktober 1977, Charlie Antolini, Jazzpower Live Südhaus, met Ack van Rooyen, Rob Franken (Stuttgart, Plane 0040)

april 1978, Sal Nistico/Benny Bailey Quintet, East Of Isar (Ludwigsburg, Ego Records 4010)

3 november 1978, Sal Nistico, Neo/Nistico (Bee Hive 7006) (Mosaic Records MD 12-261)

6 december 1978, Curtis Fuller, Fire And Filigree (New York, Bee Hive 7007, Mosaic Records 12-261)

1980, David Chesky, Rush Hour (New York, Columbia 36799)

10 februari 1980, Nick Brignola/Sal Nistico Quintet, Live At The Diplomat, Utica, NY (bootleg)

april-mei 1980, Helen Merrill, Casa Forte (Trio PAP-9246)

17-18 mei 1980, Gunther Schuller, Ellington's Symphony in Black (New York, Smithsonian Collection No 24)

1 februari 1981, Sal Nistico, Live At The Douglas Beach House, Half Moon Bay, CA (Just Jazz 1003) (Culture Press 2007)

juli 1981, Woody Herman Presents Volume 2 – Four Others (New York, Concord 4180)

2 & 3 oktober 1981, Don Menza, Hip Pocket, At Carmelo's, Sherman Oaks, CA (Palo Alto 8010)

2 september 1982, Woody Herman, Aurex Jazz Festival, Live At Budokan (Tokio, Concord 4240)

3 september 1982, Woody Herman, World Class, Live Osaka Festival Hall (Japan, Concord 4240)

5 september 1982, Woody Herman, Live Yokohama Stadium (Concord 4240)

18 januari 1983, Sal Nistico, Live At The Panino Jazzclub, Perugia, Italië

23 maart 1983, Alvin Queen & Dusko Goykovic, A Day In Holland, Goykovic (trompet), Sal Nistico (tenorsax), Cees Slinger (piano), Fred Pronk (bas), Alvin Queen (drums), Studio 44 bij Max Bolleman (Nilva Records NQ 3407) (Sounds Hills 8057)

1984, Rachel Gould/Sal Nistico Anthology Quintet 1984, met Frank Stagnitta (piano), Victor Kaihatu (bas) en Clarence Becton (drums) (opnamen Bayerische Rundfunk, Nürnberg, Caligola 2310)

30 juni 1984, Sarah Vaughan, The Mystery Of Man, Sings Pope John Paul II (Düsseldorf, Kokopelli 1301) – met Nistico, Eric van Lier, Bart van Lier, Ferdinand Povel, Sadi, muziek van Francy Boland en Lalo Schiffrin

11 november 1984, Chet Baker, I Remember You, Live At The Renaissance II, Buffalo, NY (King Jazz 1B) (CCB 1223)

11 januari 1985, Three Generations Of Tenorsaxophone, Johnny Griffin, Sal Nistico, Roman Schwaller, Live At Allotria, München (JHM 3611)

20 maart 1985, Sal Nistico/Stam Tracey Quintet, Live In London, At The Bass Clef (Steam 112)

13 december 1986, Terneuzen, Porgy & Bess, **Hod O'Brien** Meets Sal Nistico, Live From the Netherlands (HodStef Music 005)

27 februari 1988, Sal Nistico, Empty Room (Rome, Red Records 123222)

7 november 1988, Porter-Praskin Quartet, Sonnet For Sal (Linz, ORF Studio, Enja 8026)

23 januari 1989, Sal Nistico, Night Flight, Live At B.P. Club, Zagreb (Bosto Petrovic) (Jazzette BP 016)

3 & 4 februari 1991, Sal Nistico-Tullio De Piscopo, Jazz Friends, Milaan (Azzurra JAB 012)

6 juni 1992, Loverman – Ballads For Dreamers, één nummer 'Easy Living', in Zagreb (Jazzette BPCD-013)

15 maart 1997, Sal Nistico-Tullio De Piscopo, Jazz Friends (Azzurra JAB 012)

vervolg Sal Nistico op de volgende pagina...

SAL NISTICO IN DE BUURT (concertlijst)

6 oktober 1965, **Zürich**, Theater Am Hechtplatz, Sal Nistico

5 december 1975, **Amsterdam**, Bimhuis, Sal Nistico met trio Rein de Graaff

21 september 1976, **Amsterdam**, De Kroeg, Sal Nistico/J.R. Montrose Quartet

17 maart 1977, **Amsterdam**, De Kroeg, Dusko Gojkovic, Sal Nistico, Horace Parlan, Wilbur Little, Little was pas in Amsterdam komen wonen

6 april 1977, **Deventer**, Club St.Tropez, Nistico met Rein de Graaff, Jacques Schols, Art Taylor

9 april 1977, **Arnhem**, Georges Jazzcafé, Nistico met Rein de Graaff, Henk Haverhoek, Art Taylor

20 augustus 1977, **Antwerpen**, Jazz Middelheim, Summit met Dusko Gojkovic, Nistico, Cees Slinger, Bert Thompson, Ray Appleton

3 april 1978, **Amsterdam**, De Kroeg, Sal Nistico met trio Rein de Graaff

25 mei 1978, **Heist-op-den-Berg**, Torengebouw, Dusko Gojkovic's Summit, met Nistico

28 juni 1978, **Amsterdam**, Bimhuis, Dusko Gojkovic, Sal Nistico, Cees Slinger, Burt Thompson, Ray Appleton

18 juli 1978, **NDR II**, Sal Nistico, Benny Bailey, Horace Parlan, Jimmy Woode, Tony Inzalaco

2 juli 1980, **Heist-op-den-Berg**, George Coleman Octet met Sal Nistico

13 juli 1980, **Den Haag**, North Sea Jazz Festival, Sal Nistico bij het George Coleman Octet, Danny Moore, Frank Strozier, Mario Rivera, Harold Mabern, Clint Houston, Billy Higgins

5 november 1981, **Laren**, Nick Vollebregt's, George Coleman Octet

16 november 1981, **Utrecht**, Vredenburg, George Coleman Octet

29 november 1981, **Groningen**, Oosterpoort, George Coleman Octet

12 december 1981, **Amsterdam**, Bimhuis, George Coleman Octet

8 april 1983, **San Remo** Jazzfestival, Nistico, Gianni Basso, George Gruntz, Mads Vinding, Ed Thigpen en Slide Hampton

11 augustus 1983, **Amsterdam**, Meerwaartfestival, Cees Slinger Octet, met Jimmy Knepper (opnamen uitgezonden via NOS Jazz op 16, 23 en 30 oktober 1983)

20 augustus 1983, **BIM**, Sal Nistico Quartet, Bas van Dijk, Henk Haverhoek, John Engels

21 augustus 1983, **Maastricht**, Dominicanerkerk, Sal Nistico met trio Bas van Dijk

september 1983, **Rotterdam**, Kroegentocht, Gijs Hendriks en Sal Nistico (samen?)

9 september 1983, **Breda**, Kroegentocht, Sal Nistico (Hijgend Hert? Café De Bommel?)

november 1983, **Amsterdam**, Theater Odeon, op maandag Nico Bunink, soms met Nistico

1 maart 1984, **Amsterdam**, Bimhuis, Sal Nistico Quartet met Nico Bunink, Jan Voogd en Lex Tanger

2 maart 1984, **Enschede**, De Tor, Nico Bunink Trio featuring Sal Nistico

4 maart 1984, **Amsterdam**, Memphis Hotel, Nico Bunink Trio met Sal Nistico

29 april 1984, **Rotterdam**, Dizzy, Sal Nistico

3 mei 1984, **San Remo** Jazzfestival, Nistico, Zoot Sims, Bill Perkins, Billy Mitchell, Butch Miles

juli 1984, **Oostende**, Sal Nistico met Rachel Gould

28 oktober 1984, **Arnhem**, Jazzcafé, Sal Nistico Quintet

24 november 1984, **Heist-op-den-Berg**, Hnita-Hoeve, Sal Nistico Quartet

23 december 1984, **Den Haag**, Theater Pepijn, Frans Elsen Groep met Ferdinand Povel, Bent Rozengren, Sal Nistico

7 mei 1985, **Turijn**, Big Club, Sal Nistico

26 januari 1986, **Rotterdam**, Mephisto, Nistico met de Frank Grasso Big Band

18 mei 1986, **Rotterdam**, Dizzy, Sal Nistico met Rachel Gould

6 december 1986, **Groningen**, De Spieghele, Sal Nistico/Hod O'Brien Quartet met Jacques Schols en Rick Hollander die pas in Amsterdam was komen wonen

13 december 1986, **Terneuzen**, Porgy and Bess, Sal Nistico/Hod O'Brien met Harry Emmerly en John Engels

6 maart 1987, **Enschede**, De Tor, Sal Nistico en Freddie Hubbard

1988, Latina bij **Rome**, Sal Nistico & Steve Grossman (1951-2020)

mei 1988: Sal Nistico, Clifford Jordan, trio RdG, **promotietoer** muziek van John Coltrane en Sonny Rollins

5 mei 1988, **Leeuwarden**, De Brouwershoek, Clifford Jordan, Sal Nistico, Rein de Graaff, Koos Serieuse, Eric Ineke

6 mei 1988, **Groningen**, De Oosterpoort, Stoomcursus Bebop

7 mei 1988, **Utrecht**, Vredenburg, Openbare Jazzles over Sonny Rollins en John Coltrane; Nistico bracht in Vredenburg een geweldige uitvoering van 'Giant steps'

8 mei 1988, **Rotterdam**, Dizzy, Sal Nistico, Clifford Jordan, Trio Rein de Graaff

3 februari 1989, **Rotterdam**, Café Parkzicht, Sal Nistico met trio Robert-Jan Vermeulen, Frans van der Hoeven, Jo Krause

4 februari 1989, **Amsterdam**, Bimhuis, Sal Nistico met trio van Robert-Jan Vermeulen

5 februari 1989, **Den Haag**, Theater Pepijn

6 februari 1989, **Leiden**, The Duke

10 februari 1989, **Enschede**, De Tor, Trio Robert Jan Vermeulen & Sal Nistico

12 februari 1989, **Arnhem**, De Breton

9 juli 1989, **Perugia**, Sal Nistico/Mauro Zazzarini, Live At Umbria Jazz

3 augustus 1990, **Gouvy Festival**, Nistico met Jacques Pelzer, Mal Waldron, Sal LaRocca

Erik Carrette

(van sommige concerten bestaan bootlegs (illegale opnamen))